ஸ்ரீமதே லக்ஷ்மீந்ருஸிம்ஹ பரப்ரஹ்மணே நம:

வேதாந்த தீபிகை

என்னும்

ஸ்ரீ அஹோபிலமட சிஷ்யசபை பத்ரிகை.

ஸம்புடம் 1.] விரோதிக்ருத்௵ ஆவணி௴. [ஸஞ்சிகை 7.

காளிதாஸன் காவ்யங்களும், அவர் மதக்கொள்கைகளும்.

நமது தேசத்தில் ஸம்ஸ்கிருத கவிகளில் பிராசீநராயும் ச்ரேஷ்டராயு மிருப்பவர், காளிதாஸன் என்பவர். இவரை மிகவும் உத்தமரான கவியென்றும், நாடகம் இயற்றின எல்லாக் கவிகளிலும் இவரே ச்லாக்கிய ரென்றும் எல்லாரும் ஸாதாரணமாய் ஒப்புக் கொள்ளுகிறார்கள். வால்மீகீயமான ராமாயணத்துக்குப் பிறகு ரகுவம்சம், குமாரஸம்பவம் முதலான காளிதாஸ காவ்யங்களைப் பார்க்கிலும் இனிமையானவை இல்லை யென்பது எல்லாரும் அறிந்தவிஷயம். ஆனால், விசேஷமாய் நம்மில் ஸம்ஸ்கிருதம் படித்தவர்கள் ஆபாதமாய் இந்தக் காவ்யங்களைச் சிலாகிப்பது வழக்கமேயொழிய, அவற்றின் குணதோஷங்களைப் பரிசீலநம்செய்து இன்ன காவ்யகுணங்கள் இன்ன ஸ்தலங்களில் விளங்குகின்றனவென்று விவேகித்து அறிந்தவர்க ளில்லை: அப்படி காவ்யகுணங்களையும், அதன் ரஸங்களையும், அவற்றிற்கு ஏற்பட்டிருக்கும் சாஸ்த்ரங்களை அநுஸரித்துப் பகுத்தறிந்து ஆநந்திப்போர்

ஸம்மதம். காவ்ய நிர்மாணத்தின் பலங்களை “𑌕𑌾𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌶𑌸𑍇𑌽𑌰𑍍𑌥𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌦𑍇 𑌶𑌿𑌵𑍇𑌤𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌯𑍇 𑌸𑌦𑍍𑌯𑌃𑌪𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌯𑍇 𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌸𑌮𑍍𑌮𑌿𑌤𑌤𑌯𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌯𑍁𑌜𑍇 ॥” என்று பிராசீனர்கள் ஸங்க்ரஹித்தார்கள்; இதன்பொருள்:— ‘காவ்ய நிர்மாணத்தாற் பெருங் கீர்த்தியும், திரவியமும், வ்யவஹார ஜ்ஞாநமும், அமங்கள விலக்கும், மாஸனுக்கு உயர்ந்ததான ஸுகமும், மனமொத்த ஸ்த்ரீயின் உபதேசம்போல் இனிமையான உபதேசங்களும் உண்டாகும்’ என்பது தான். இந்தப் பிரயோஜனங்களில், கீர்த்தியும், திரவிய லாபமும் கவிக்கே ஏற்படக் கூடியவைகள். வால்மீகி, காளிதாஸன், பவபூதி முதலானவர்களின் பெயர்கள் இந்த லோகத்தில் நிலைபெற்றிருப்பது, அவர்கள் செய்த காவ்யங்களால் உண்டான பெருமையாலேயே. அந்தந்தக் காலாநுகுணமாக, ராஜாக்களாலும், தனவான்களாலும், கவிகள் ஆதரிக்கப்பட்டு வருவதினல், தனலாபம் காவ்யத்தின் பலந்தான். ஆனல், அது முக்கியமன்றென்று கருதி இரண்டாவதாகக் குறிக்கப்பட்டது. இனிச் சொல்லியிருக்கும் பலங்கள் கவிக்குஅல்லாமல் ப்ராயிகமாய்க் காவ்யங்களைப் படிப்பவர்களுக்கு உண்டாகக் கூடிய பலங்களென்றே சொல்லலாம். காவ்யநிர்மாண மென்னும் இந்த உத்தமமான வ்ருத்தி, விசேஷமாய்ப் பரப்ரயோஜநமே யொழிய ஸ்வப்ரயோஜநமன்று. அநேகமாய்க் கவிகளின் தாரித்ரியமும், அவர்கள் ஜீவித காலத்தில் அவர்களுக்குச் சரியான மரியாதைகள் கிடைக்காமலிருந்ததும், நமது தேசத்திற்போலவே இதர தேசங்களிலும் கவிசரித்திரங்களால் நன்கு விளங்கும். இப்படிப்பட்ட பரார்த்தமான காவ்ய பலன்களில், வ்யவஹார ஜ்ஞாநமே பிரதாநபலமாய்ச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. வியவஹாரம், சப்த வ்யவஹாரமென்று பொருளானல், பதங்களைச் சுத்தமாய் உபயோகிக்கிற சக்தியும், அந்தந்த அர்த்தத்துக்கு அநுகுணமான வாக்கியங்களைப் பாஷைகளில் உபயோகிக்கும் திறமையும் காவ்யத்தின் பலமென்று சொன்னதாகும். ஆனல், இங்கு ஔசித்யத்தினல் அர்த்த வ்யவஹாரம் அல்லது லோகாநுபவம் என்று நாம் பொருள் கொள்ளுகிறேம். இப்படி அர்த்தம் செய்வதில் பாதகம் ஒன்றுமில்லை. இந்த அர்த்தத்தில், வ்யவஹார மென்றால், ராஜாங்க ஸம்பந்தமான சட்டதிட்டங்களின் அறிவு அன்று; பொதுவான லோகவ்யவஹாரம்: அதாவது - ஸுகதுக்க காலங்களில் ஜனங்

கள் நடந்துகொள்ளும் மாதிரியும், அவர்கள் காமக்ரோதாதிகளால் அடையும் மனோ விகாரங்களும், அந்த ஸமயங்களில் இதரர்கள் அவர்களிடத்தில் வர்த்திக்கும் மாதிரிகளும், பற்பல தேசாசாரங்களும், நடை உடை பாவனைகளும், பசு பக்ஷி மிருகங்களின் ஸ்வபாவங்களும், சேஷ்டிதங்களும், நதி பர்வதம் ஸமுத்ரம் காடு முதலானவைகளின் ஸ்வபாவங்களும், ஜனங்களுக்கு அவைகளைப்பார்த்து அனுபவிப்பதால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களும், இன்னும் பல தேச ஸஞ்சாரத்தினல் உண்டாகும் அனுபவ பேதங்களும் ஆகிய இவைகளெல்லாம் வ்யவஹார மென்னும் பதத்துக்குப் பொருளாகக் கொள்ளலாம். நமது கிருகத்தைவிட்டு வெளியிற் போகாமலே, கவிகளின் புத்தியினலும், விசித்திர வர்ண சக்தியினலும், ஸர்வ ஜனங்களின் ஸுகதுக்கங்களையும் தம்முடையனவாகப் பாவித்து அவைகளை யதாவஸ்திதமாய் இதரர்கள் அறிய வெளிப்படுத்தும் பரமகாருண்யத்தாலும், ஸுலபமாய்க் காவ்யங்களிலிருந்தே ஸகல விஷயங்களையும் நாம் அறிகிருேம். உயர்ந்த குணங்க ளமைந்த நாயகன் ஸம்பந்தமாகவே காவ்யங்கள் இருக்கவேணு மென்பது, நல்ல அனுபவங்களும் ஜ்ஞானங்களும் போதிக்கப்படவேண்டு மென்கிற எண்ணத்தினலேயே சொல்லப்படுகிறது. இதையே போஜராஜன் "கவேரல்பாபி வாக்வ்ருத்தி: வித்வத்கண்டாவதம்ஸதி । நாயகோ யதி வர்ண்யேத லோகோத்தரகுணோத்தர:" என்னும் ச்லோகத்தால் 'கவியின் சொல்லமைப்பு அல்பகுணமா யிருந்தாலும் உத்தமமான நாயகன் விஷயமானல், எல்லா வித்வான்களாலும் சிலாகிக்கப்படும்' என்கிருர். இப்படி லோகவ்யவஹார ஜ்ஞானத்தை அறிவிப்பது காவ்யங்களின் ஸ்வபாவ மானலும், அவற்றின் உத்தேசம், ஜனங்களுக்குத் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் நான்குவித புருஷார்த்தங்களின் ரீதிகளை அறிவித்து அவைகளின் தாரதம்யங்களை எடுத்துக் காட்டுவதுதான். இதைப் பின்னல் செவ்வையாய் விவரிப்போம்.

காவ்யங்களினல் படிப்பவர்களின் பாபங்கள் அல்லது அசுபங்கள் போமென்பது, அடுத்த பலமாகக் குறிக்கப்பட்டது. இதனை, ராமாயணம் முதலான உத்தம காவ்யங்களைப் பாராயணம்

மல் வேதம், புராணம், ஸம்ருதி, ஸ்தோத்ரங்கள் இவைகளைப் படிப்பதனாலேயே பாபங்கள் போகுமென்பது நம்மவர்கள் ஸித்தாந்தம்; அர்த்தமறியாத மந்திர ஜபங்களும், இதற்கு உதாஹரணங்கள். காவ்யங்கள் விசேஷமாய்ப் பாராயணம் செய்யப்படுவதில்லை. ஆனால், உத்தமமான ராமாயணம் முதலான காவ்யங்களின் பாராயணத்தைச் சிலாகிப்பது, அதனாலுண்டாகக்கூடிய அர்த்தஜ்ஞானத்தையும், பரம்பரையாய் உண்டாகும் புருஷார்த்த ஜ்ஞானத்தையும் உத்தேசித்தே சொன்னதாக எண்ணவேண்டியது. விசேஷமாய் மநஸ்ஸுக்குத் துக்கமான காலங்களிலும், நிர்வ்யாபாரமாய்ச் சோம்பலான காலங்களிலும், நல்ல ச்லோகங்களையும் வாக்யங்களையும் அநுஸந்திப்பதும், அதனால் மனஸ்ஸுக்கு ஸுகமுண்டாவதும் அநுபவ ஸித்தமாயிருக்கிறது. இவைகளை உத்தேசித்துக் காவ்யங்களால் பாப நிவ்ருத்தி யென்று சொல்வதும் உசிதந்தான். ஸர்வஜகத்ரக்ஷகனான பகவானுடைய குணங்களைப் புகழ்ந்துபேசும் ராமாயண பாரத பாகவதாதி காவ்யங்களின் பாராயணங்கள் பாபங்களைப் போக்கடிக்கு மென்பதில் என்ன ஸந்தேஹம்?

சீக்கிரமாய் மநஸ்ஸுக்குப் பேரானந்தத்தைக் கொடுப்பது காவ்ய நிர்மாணத்தின் அடுத்த பலமாகச் சொல்லியிருக்கிறது; இதையும், படிப்பவர்கள் ஸம்பந்தமான பலமென்று சொல்லலாம். ஆகிலும், கவிக்கும் இதில் ஸம்பந்தம் உண்டு: தேஹச்ரமத்தாலும் திரவியத்தினாலும் உண்டாகும் அநேக ஸுகங்களைக்காட்டிலும், நல்ல காவ்யங்களைப் படிப்பதனால் உண்டாகும் ஸுகம், ஸுலபமாயும் கலப்பற்றதாயும் களைப்புண்டாக்காததாயும் தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாததாயு மிருக்கிறது. இதரஸுகங்கள், ஜீவிதகாலத்தில் சிற்சில காலங்களில் மாத்திரமே அனுபவிக்கக்கூடியவைகள். தேகம் தளர்ந்து வயஸ் முதிர்ந்தாலும், திரவிய மில்லாவிடினும், ஸுஹ்ருத்துக்க ளில்லா விட்டாலும், அந்யர்களபேக்ஷை யில்லாமல் தானாகவே ஆநந்தம்பெறுவதற்குக் காவ்யங்களே முக்கியஹேதுக்கள். ஆனால், இந்தஸுகம் அனுபவிக்க ஸஹ்ருதய மென்று சொல்லப்படும் ஓர்வித சிக்ஷிதமான புத்தி வேண்டும். உப்புவிற்பவன் கர்ப்பூரத்தின் அருமையை அறியாததுபோல, பாமரர்கள் காவ்யத்தின் அருமையை அறிவது துர்லபம். கானம் சித்ரம் காவ்யம் ஆகிய இவற்றின் ரஸத்தை அனுபவிக்க எல்லாருமே அர்ஹர்க

ளல்லர்; ஆகிலும், எல்லாரும் அதுவிஷயத்தில் முயன்று ப்ரவ்ருத்தித்தால் இந்தப்பேரானந்தம் காவ்யத்தின் பலமென்பதை ஸ்வாநுபவமாய் அறியலாம்.

உலகத்தில் ஜந்மமெடுத்தவர் விரும்பியடைபவை நான்கு பொருள்களென்று நம்மவர்கள் வகுத்திருக்கிறார்கள்; அவைகளில் இந்த உலகத்திலும் ஸ்வர்க்கலோகத்திலும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவை அறம் பொருள் இன்பம் என்றும், முடிவில்லாத பரலோக வாழ்க்கையைக் கொடுப்பது மோக்ஷமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். இந்த நான்கு பொருள்களும், காவ்யத்தினால் உண்டாகக்கூடியவைதான்; அதாவது - அந்தந்தப் பொருளை யடைவிக்கத்தகுந்த உபதேசங்கள் காவ்யங்களில் இருக்கின்றன. அப்படியானால், இந்தப்பொருள்களையே உபதேசிக்கும் வேதத்துக்கும் புராணங்களுக்கும், காவ்யங்களுக்கும் பேதமென்ன? வேதங்களும் புராணங்களும் விஸ்தாரமாயிருக்க, காவ்யங்கள் செய்யப்படுவானேன்? என்றால்,—எல்லாம் புருஷார்த்த உபதேசங்களைச் செய்தாலும் உபதேசிக்கும் மாதிரியில் வேறுபட்டனவென்று ஏற்படுகிறது. அதாவது—வேதங்கள்,ஒரு பிரபுவின் கட்டளைகள் போலச்சொல்லை முக்கியமாகக் கொண்டதாகவும், அணுவளவும் நாம் தட்டக்கூடாததாகவும், சிரமப்பட்டு அர்த்தம் அறியக்கூடியவைகளாகவுமுள்ள உபதேசங்களைச் செய்கின்றன. புராணங்கள், ஒரு ஸ்நேஹிதனைப் போல நமது ஹிதத்தை விஸ்தாரமான வசநங்களால் கதைகள் உபாக்யாநங்கள் முதலான உதாஹரணங்களுடன் நமது மனத்தில் இறங்கும்படி உபதேசிக்கின்றன. இவை வேதத்தைப்போல் செய் என்றும், செய்யாவிட்டால் அநர்த்தமென்றும் கடிந்து சொல்லாமல், பல பூர்வர்கள் சரித்ரங்களையும், கல்பிதங்களான கதைகளையும் நிதர்சநமாக்கி, கார்யாகார்யங்களை விவரிக்கும் காவ்யங்களோ உபதேசிப்பதில், பிரியமான சொற்களால் நமது ஹிதத்தை ஸமயம் அறிந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் நம்மனத்தில் போதிக்கும் பிரியமான பத்னியைப்போல, ரஸங்களையும் அர்த்தாலங்காரங்களையும் சப்தாலங்காரங்களையும் பூர்ணமாய் வகித்த சொற்களால் மேல்வகுக்கப்பட்ட நான்குவித புருஷார்த்தங்களின் உபாயங்களை உபதேசிக்கின்றன. இதுபற்றியே, தர்மோபதேசத்துக்குக் கருவிகளான பலவித கிரந்தங்களில் காவ்யத்தின் பெருமை சிலாகிக்கக்கூடியதா யிருக்கிறது: வேதத்துக்கு ஶப்தம் ப்ரதாநம்;

புராணங்களுக்கு அர்த்தம் முக்கியம்: காவ்யங்களோ, தாத்பரியங்களை வ்யஞ்ஜனையென்றும் த்வநி என்றும் சொல்லப்படுகிற ஸூசனையினல் வெளியிடுகின்றன.

"யத்வேதாத் ப்ரபுஸம்மிதாதபிகதம் ஶப்தப்ரதாநாச்சிரம்,
யச்சார்த்தப்ரவணாத் புராணவசநாதிஷ்டம் ஸுஹ்ருத்ஸம்மிதாத் ।
காந்தாஸம்மிதயா யயா ஸரஸதாமாபாத்ய காவ்யஶ்ரியா கர்த்
தவ்யே குதுகீ புதோ விரசிதஸ்தஸ்யை ஸ்ப்ருஹாம் குர்ம
ஹே॥"—ப்ரதாபருத்ரீயம்.

இப்படி காவ்யங்கள் ஸ்வதஃ ஆநந்த ஹேதுக்களானலும், புருஷார்த்தங்களை உபதேசிப்பதும் அவைகளின் தர்ம மாகையால், உத்க்ருஷ்டமான எல்லாக் காவ்யங்களும் தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் என்னும் புருஷார்த்தங்களை உபதேசிக்கவேணும். அதாவது:—தர்மத்தை அநுஸரித்ததும் தர்மத்தை உத்தேசித்ததுமான அர்த்தார்ஜநமே சிலாக்கியமென்றும், தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாததும் தர்மார்ஜிதமுமான அர்த்தத்தினல் ஆகக்கூடியதே காமமென்றும், அந்தந்தப் பலங்களை உத்தேசித்து வேதவிஹிதங்களான கர்மங்களை அநுஷ்டிப்பதே தர்மம் என்றும், இது இஹபரஸாதநமானலும் இதனல் ஏற்படும் பரலோகங்கள் அநித்யமான லோகங்களென்றும், நித்தியமான ஆநந்தம் மோக்ஷமென்றும், அதற்கு உபாயங்கள் இன்னவைகளென்றும் சாஸ்திரங்களில் விவரித்திருப்பதை அநுஸரித்து முன்சொன்னபடி ரஸவத்தான சப்தங்களால் பாலூட்டுவதுபோலப் போதிப்பதே காவ்யங்களின் தன்மை. இந்தக்கடமையை மிகவும் நன்ருகக் காளிதாஸனுடைய க்ரந்தங்கள் நிர்வகிப்பதனுல்தான், இந்தக்கவிக்கு விசேஷமான பெருமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. பொதுவாய் மோக்ஷ சாஸ்திர ஸம்பந்தமான கொள்கைகளுக்கு மதமென்று பெயர் ஏற்பட்டிருந்தாலும், மற்றைய புருஷார்த்தங்களின் விஷயமான கொள்கைகளுக்கும் மதக்கொள்கைகளென்னும் பெயர் வழக்கமாயிருக்கிறது. ஆனதுபற்றி, காளிதாஸன் மதக்கொள்கைகளை விவரிக்கப்புகுந்த நாம் முதலில் மோக்ஷமொழிந்த மற்றைப்புருஷார்த்தங்கள்விஷயமாய் அவரபிப்பிராயங்களை அவரது க்ரந்தங்களைக்கொண்டே எடுத்துரைப்பது ந்யாயமென்று எண்ணுகிரேம்.

காளிதாஸன் என்பவர் பிராஹ்மணஜாதியிற் பிறந்தவர் என்றும், அவர் தேவதாநுக்ரஹத்தாலோ, குரு பரிக்ஷையாலோ ஸஹஜமான மேதையாலோ, ஶ்ருதி, ஸ்ம்ருதி, புராணம், தர்மஶாஸ்த்ரம், வ்யாகரணம் முதலான ஸர்வசாஸ்திரங்களிலும் பூர்ணபாண்டித்திய முள்ளவர் என்றும் அவர்கிரந்தங்களைக்கொண்டே நாம் நிஶ்சயிக்கலாம். அவர் காலம், க்ரைஸ்தவாப்தம் 4 - வது 5-வது சதாப்தகங்களில் இருந்திருக்க வேண்டுமென்றும், பிந்தியிராதென்றும் பாஶ்சாத்ய வித்வான்களின் நிர்த்தாரணம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அவர், தாராபுரியில் 11 - வது சதகத்தில் ஆண்ட போஜராஜன் காலத்துக்கு முற்பட்டவரென்றும், அவரையும் போஜனையும் பிந்தின கவிகளையும் பல கதைகளைக் கொண்டு ஸமகாலமாக்குகிற போஜசரித்திரக் கட்டுகள் மூலமற்றன வென்றும் நன்ருய் எற்படுகிறது. இவர் ஶ்ரௌத ஸ்மார்த்த ப்ரக்ரியைகளைக் க்ரந்தங்களில் ஆராய்ந்ததுமன்றி, அவைகளை அநுஷ்டாந பரியந்தமாகக் கொண்டுவந்தவரென்றும் ஊஹிக்க இடமுண்டு. ரகுவம்ஶத்தில்

‘ விதே⁴: ஸாயந்தநஸ்யாந்தே ஸ த³த³ர்ஶ தபோநிதி⁴ம் ’ (க, ருகூ)
‘ ஹவிராவர்ஜிதம்......வ்ருஷ்டிர்ப⁴வதி ஸஸ்யாநாம் ’ (க, கூஉ)
‘ தஸ்மிந்த்ராயஸ்ய ந விவேஶிதாவகாஶா: ’ (க, கரு)
‘ ஶமித பக்ஷ்மாதிக்ஷ்வாவ்ரணாதிஷ்டம் ஹி க்ரமவ்ருதம் ’ (ங, 70)
‘ க்ஷயவிபிவேலாயஸ்ராஸ்த்ரஷ்டம் ’ (ரு, எகூ)
‘ தள ஸ்நா தவேகைபம் சோவ ராஜ்ஞா...’ (எ, உஅ)
‘ தெத்ராதாஹ்ரி யஜோஹ்ர உநிம்ஷ்ரீகீ விதம்...’ (கங, ஙஎ)
‘ வீபாஸவே நயஸ்ராநஜஷாம் ’ (கங, ருஉ)

என்னும் வாக்யங்களும், இன்னும் அநேக வாக்யங்களும், மற்றைய காவ்யங்களிலும் ஸத்ருஶமான வாக்யங்களும், இவரது வைதிக ஜ்ஞாநாநுஷ்டாந ப்ராவீண்யத்தை நன்ருய்த் தெரிவிக்கின்றன. இவர் ராஜ தர்மங்களிலும் இதர தர்மங்களிலும் நிஷ்ணதரென்பதும், இந்தக் காவ்யத்திலே நன்ருய் விளங்குகிறது.

‘ த்ராஹாய ஸம்ஹ்ரதாயஹ்ரா நாம்...’ (க, எ)
‘ ரெவாராத்ரவேவி க்ஷணாச ’ (க, கள)

'தஸ்ய ஸம்வ்ருதமந்த்ரஸ்ய' (க, உ0)

'யதா ப்ரஹ்லாதநாச் சந்த்ர:' (ச, கஉ)

என்னும் ச்லோகங்களும், இன்னும் அநேக வாக்யங்களும், இதற்கு நிதர்சநங்கள்.

தர்ம புருஷார்த்தம் அர்த்தகாமங்களைக் காட்டிலும் மேன்மைப்பட்டதென்பதும், இவர் வசனங்களில் நன்ருய் உபதேசிக்கப்படுகிறது.

'ஸ்தித்யை தண்டயதோ தண்ட்யாந் பரிணேது: ப்ரஸூதயே ।
அப்யர்த்தகாமௌ தஸ்யாஸ்தாம் தர்ம ஏவ மநீஷிண: ।' (க, உரு)

'அநாக்ருஷ்டஸ்ய விஷயை:... தஸ்ய தர்மரதே:' க, உ, ங)

'ராஜ்யேந கிம் தத்விபரீதவ்ருத்தே:' (உ, ருங)

'யச: சரீரே பவ மே... ஏகாந்தவித்வம்ஸிஷு மத்விதாநாம்' (உ, ருஎ)

'ம...வர்ய...ஜீவ...ரோஹ...பரீவாத நவாவதார:' (ரு, உக)

'...ஷிதேவ ப்ரணய்யா ஹ்ருதா' (அ, 30)

'...மோதகம் வபோவ ஸாதயே...ப்ருணவத்தாபி பரப்ரயோஜநா' (அ, 31)

துக்ககாலங்களில் மநஸ்ஸின் ஸ்தைர்யமே அவசியமென்றும், வைஷயிகஸுகங்கள் அநித்யங்க ளென்றும் பல்வாக்யங்களிருக்கின்றன.

'அவகச்சதி...ஸ்திரதீஸ் து ததேவ... ப்ரவ...தே' (அ, அசா)

'மரணம் ப்ரக்ருதி:...க்ஷணமப்யவதிஷ்டதே யதி...' (அ, அஎ)

'ஸ்வசரீர சரீரிணௌ...' (அ, அகூ)

லோகந்யாயங்களும் பஹுவாய் இவர்க்ரந்தங்களிற் சொல்லப்படுகின்றன.

'ஸ்வஜநஸ்ய ஹி து:கமக்ரதோ...' (குமாரஸம்பவம், ச, 26)

'உபிதாஸ்வ நவஷ்டிதம்...' (கு. ச, உஅ)

'𑌨 𑌹𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌹𑍃𑌤𑌯𑌃...' (௩. ௬௩)

'𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌹𑍇𑌤𑍌 𑌸𑌤𑌿...' (௧, ௫௯)

'𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌃 𑌫𑌲𑍇𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌵𑌤𑌾𑌂...' (௫, ௫௬)

இன்னும் பரப்ரஸ்தமான ஶ்லோகங்கள் இந்த விஷயத்தில் உதாஹரிக்கலாமென்பது ஸுப்ரஸித்தம்.

ஸ்த்ரீ தர்மங்களும் அவஸரங்களில் இவர் க்ரந்தங்களில் உபதேசிக்கப்படுகின்றன.

'𑌕𑍃𑌤𑌵𑌤𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌨𑌾𑌵𑌧𑍀𑌰𑌣𑌾𑌂...' (𑌰𑌘𑍁 ௮. ௪௮)

'𑌗𑍃𑌹𑌿𑌣𑍀 𑌸𑌚𑌿𑌵𑌃 𑌸𑌖𑍀...' (௮, ௬௭)

'𑌨 𑌚𑌾𑌵𑌦𑌦𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑍁𑌰𑌵𑌰𑍍𑌣𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾' (௧௪, ௬௦)

'𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌽𑌪𑌿' (௧௪, ௬௬)

'𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌸𑍍𑌵 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍...' (𑌶𑌾𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌂)

'𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿...𑌪𑌤𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃' (𑌕𑍁. ௬, ௮௬)

'𑌭𑌾𑌵𑌸𑍂𑌚𑌿𑌤𑌮𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂...' (𑌕𑍁. ௮, ௧௫)

'𑌤𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌦𑍃𑌶𑌂...' (𑌕𑍁. ௮, ௧௬)

இவ்வளவு தர்மங்களும் லோக ந்யாயங்களும் அடங்கியிருக்கும் இந்தக் கவியின்க்ரந்தங்களில் ஸஹ்ருதய ரஞ்ஜகமான பாகங்கள் அநேக மிருக்கின்றன வென்பது சொல்லவும் வேண்டுமோ? இதற்கு ரகுவம்ஶத்தில் ௬, ௮, ௧௩, ௧௪ - வது ஸர்க்கங்களும், 𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑌸𑌂𑌭𑌵𑌂 𑌮𑍇𑌘𑌸𑌂𑌦𑍇𑌶𑌂 𑌶𑌾𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌲𑌂 முதலான கிரந்தங்களில் பல இடங்களும் உதாஹரணங்கள். இவர் கவித்திறமையை நம் தேசத்தவர்கள் மாத்திரமல்ல: பாப்சாத்யர்களான ஜோன்ஸ், வில்ஸன் முதலான பண்டிதர்களும் புகழ்கிறார்கள். ஜர்மனிதேசத்திய பிரஸித்தகவியான 'கத்தே' என்பவர் இவர் விஷயமாய்த் தமது பாஷையில் சொல்வதைப்பிந்தித் தமிழிலும் கீர்வாணத்திலும் மொழிபெயர்ப்போம்.

இனி மோக்ஷஸம்பந்தமான விஷயங்களிலும் இவர் கொள்கைகளையும் மனநிலைமையையும் பிந்தி விசாரிப்போம்.

ஸ்ரீ:

விஶிஷ்டாத்வைதம்.

5. ப்ரஹ்மத்தின் நிரஸ்த நிகில தோஷத்வமும், கல்யாண குணாகரத்வமும்.

முதலில் தத்வங்களின் விபாகத்தைத் தெரிந்துகொண்டு, அப்படி விபக்தங்களான தத்வங்களின் லக்ஷணங்களை ஸ்தூலமாக விசாரித்து, பிறகு விஶேஷமாகப் பரதத்வமாகிற ப்ரஹ்மத்தின் ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வபாவத்தையும் விசாரிக்க யத்நித்தோம். அதில் ஸம்பந்தப்பட்டதான, ப்ரஹ்மத்திற்கும் ப்ரபஞ்சத்திற்குமுள்ள ஶரீரி ஶரீரபாவம் ப்ரஸக்தமானதனால் அதை நிஷ்கர்ஷம் செய்துகொண்டு, அப்படி ஶரீரியாகநிற்கும் ப்ரஹ்மத்திற்கு ஜீவன்களால் செய்யப்படும் கர்மங்களின் விஷயமாக எவ்விதமான கர்த்ருத்வம் ஏற்படுகிறதென்றும் விசாரித்தோம். இந்தக் கர்த்ருத்வ விசாரம் கிஞ்சித் ஸாவஶேஷமாக இருந்தாலும், பிந்தி ஜீவப்ரகரணத்தில் பூர்த்திசெய்துகொள்ளலாமென்று எண்ணி, ப்ரக்ருதமாகிற பகவத்ஸ்வபாவத்தை விசாரிக்க ஆரம்பிக்கிறோம்.

"ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்றும், "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" என்றும் சொல்லப்பட்ட லக்ஷணங்களுடன்கூடின ஈஶ்வரனுக்கு ஏதாவது குணங்களுண்டோ? ஸம்ஸாரமாகிற தாபத்திற் கஷ்டப்படும் நம்மைப் பார்த்துத் தயைகொள்ளும்படியான ஸ்வபாவமுண்டா? இல்லாவிட்டால் அவன் கேவலம் ஜ்ஞாந ஸ்வரூபனாக நின்றுகொண்டு நம்மைப்பற்றின ஆலோசனை யன்றிக்கே இருக்கிறானா? நஶ்வரமாகவும் விகாராஸ்பதமாகவுமிருக்கிற இந்த ப்ரபஞ்சத்தை அவன் ஶரீரமாக வுடைத்தாயிருக்கிறானென்று நாம் தெரிந்துகொண்டோமே; அப்படிப்

பட்ட ஶரீர ஸம்பந்தம் இருக்கிறபடியால் அவனுக்கு ஏதாவது தோஷங்கள் நேரிடுகின்றனவோ? நம்மைப் பற்றின தாபங்கள், நமக்கு அந்தர்யாமியாக இருக்கும் ஈஶ்வரனையும் தபிக்கின்றனவோ? இல்லாவிட்டால் அவன் ஸர்வஶரீரியாக இருக்கையிலும், நமக்கு உரிய தோஷங்களால் ஸ்பர்ஶிக்கப்படாமலிருக்கிறனா? என்பதை இப்பொழுது விசாரிப்போம்.

இது ஸம்பந்தமாகத் தஹர வித்யையை உபதேஶிக்கும் சாந்தோக்யோபநிஷத் 8-வது ப்ரபாடகத்தில் சில வாக்யங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளாவன:—“அஸ்மிந் காமா: ஸமாஹிதா:— ஏஷ ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர் விஶோகோ விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ: ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:” இத்யாதிகள். இந்த வாக்யங்கள் வரும் ப்ரகரண மென்ன வென்றால்,—நம்முடைய ஶரீரத்திலுள்ள ஹ்ருதய கமலத்தில் தஹர மென்று ஸூக்ஷ்ம ஆகாஶம் ஒன்று இருக்கிற தென்றும், அந்த ஸூக்ஷ்மாகாஶமும் அதிலிருக்கும்படியான சில குணங்களும் நமக்கு ஶ்ரவண மநந த்யாநாதிகளுக்கு உரியவையென்றும் முதலில் சொல்லிவிட்டு, பிறகு அந்த ஆகாஶம் மற்ற ஆகாஶம்போலப் பரிமிதமன்று, ஆனால் நிரதிஶயபோக்ய மென்றும், தானிருக்கும் ஸ்தலமாகிற ஹ்ருதயம்போ லன்றிக்கே நிர்விகாரமென்றும் சொல்லி, ‘அந்த ஆகாஶத்தில் காமங்கள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அதற்குத் தோஷகந்தமென்பது இல்லை, அது கல்யாண குணங்களோடுகூடினது, அது ஆத்மா’ என்கிற அர்த்தமுள்ள முற்கூறப்பட்ட வாக்யங்களை அந்த உபநிஷத் ப்ரஸ்தாவிக்கிறது. இப்படிச் சொல்வதின் தாத்பர்ய மென்ன வென்றால்;—நம்முடைய ஹ்ருதய கமலத்தில் ஈஶ்வரன் வஸிக்கிறான்; அவனைத்தான் ‘ஆகாஶம்’ என்று இந்த ஶ்ருதி வ்யவஹரித்து, ‘அவனைக் குறித்து ஶ்ரவணம் முதலானவைகளைச் செய்யவேணும்’ என்று சொல்லுகிறது; ‘காமங்கள்’ என்கிற ஶப்தத்திற்கு—‘காம்யந்தே இதி காமா:’ என்கிற வ்யுத்பத்தியால் கல்யாணகுணங்கள் என்று அர்த்தம்; இந்தக் கல்யாண குணங்கள் ‘ஆகாஶம்’ என்று

னிடத்தில் இருக்கின்றன; அவைகளைப்பற்றியும் ஶ்ரவணம் முத லானவைகளை நாம் செய்யவேண்டும் என்பதுதான். 'ஆகாஶம்' என்று ஈஶ்வரனுக்குப் பெயர் வந்ததற்குக் காரணமாக 'ஆ ஸமந் தாத் காஶதெ வ்யாகாஶதெ' என்கிற வ்யுத்பத்தியையும் ஆசார் யர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; அதாவது - ஸகல திக்குக்களிலும் ப்ரகாசிக்கிறவன் என்று அர்த்தம்.

'இப்படிப்பட்ட ஈஶ்வரனிடத்திலிருக்கும் கல்யாண குணங் கள் யாவை?' என்று ப்ரஶ்நம் பண்ணுங்கால், அந்த ப்ரஶ்நத்திற்கு உத்தரமாக 'அபஹதபாப்மா' என்கிற வாக்யம் ப்ரவ்ருத்தித்து அபஹத பாப்மத்வம் முதலான எட்டுக் குணங்களைக் குறிப்பிட்டு 'இந்த எட்டுக்குணங்களோடு கூடினவன் பரமாத்மா' என்று சொல் லுகிறது. இந்த வாக்யத்திலிருக்கும் பதங்களின் அர்த்தத்தை விசாரிப்போம். **அபஹத பாப்மத்வம்** என்றால் - போக்கடிக்கப்பட்ட பாபத்தை யுடைத்தாயிருக்குந் தன்மை. 'போக்கடிக்கப்பட்ட' என்கிற பதம், பாபம் முந்தி இருந்ததாகவும் பிறகு நிவ்ருத்திசெய் யப்பட்டதாகவும் ஒரு அர்த்தத்தைக் கொடுக்கிறது; அது ஸரியான அர்த்தமன்று; "நைநம் ஸேதும் அஹோராத்ரே தரத: ந ஜரா ந ம்ருத்யு: ந ஶோக: ந ஸுக்ருதம் ந துஷ்க்ருதம்" [ஸேது வென்னும் இந்தப் பரமாத்மாவை, அஹோராத்ர ரூப மான காலம், ஜரை, மரணம், ஶோகம், ஸுக்ருதம், துஷ்க்ருதம் ஒன்றும் அடைகிறதில்லை] என்று இந்த உபநிஷத்திலேயே பிந் திச் சொல்லப்பட்டிருக்கும் வாக்யத்தின்படி 'ஒட்டாமலிருக்கிற பாபத்தை யுடையவன்', அதாவது - 'பாபத்தால் தொடப்படாத வன்' என்பது அர்த்தம். 'பாபமே செய்யாம லிருந்துவிட்டால் பாபம் தொடுவதற்கு ப்ரஸக்தியே இல்லை; அப்படிப் பாபத்தால் தொடப்படாமலிருப்பது ஈஶ்வரனுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் ஸாதா ரணம் தானே!' என்று ஆக்ஷேபித்தால், ஈஶ்வரன் விஷயத்தில் இது அர்த்தமன்று; ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ரூபமாகிற கர்மத்தை அவன் செய்தாலும், அதன் பலன் அவனிடத்தில் ஒட்டுகிறதில்லை;

விஷயத்தில் அந்தக் கர்மங்கள் ஶக்தியற்றவைகள் என்பது தான் அர்த்தம். மேலும், இந்த ஶப்தத்திலிருக்கும் 'பாப்ம' என்கிற பதத்திற்கு - புண்ய பாபம் இரண்டும் அர்த்தம். பரமாத்ம ப்ரகரணங்களில், இந்தப் பதம், ஸுக்ருத துஷ்க்ருத ஸாதாரணமாகவே ப்ரயோகம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. "ஏதே ஸர்வே நிரயாஸ்தா ஸ்தாநஸ்ய பரமாத்மந:" 'பரமாத்மாவின் ஸ்தாநத்தைப் பார்க்குமளவில் ஸ்வர்க்காதிகளெல்லாம் நரகங்களாகின்றன' என்றன்றோ சொல்லியிருக்கிறது? அப்படிச்சொல்வதன் தாத்பர்யமென்னவென்றால் - அநிஷ்டத்தை ஸாதித்துக்கொடுக்கும் கர்மங்களெல்லாம் பாபங்கள்; முமுக்ஷுக்கள் விஷயத்தில் ஸ்வர்க்காதிகளும் அநிஷ்டங்களாகையால், அந்த ஸ்வர்க்காதிகளை ஸாதித்துக்கொடுக்கக்கூடிய ஜ்யோதிஷ்டோமாதிகளான கர்மங்களும் பாபங்களே; லௌகிக வ்யவஹாரத்தில் இம்மாதிரியான கர்மங்களை ஸுக்ருதமென்று சொன்னாலும், அவைகள் பாபங்களென்றே பரமாத்ம ப்ரகரணங்களில் வ்யவஹரிக்கப்படுகின்றன என்பதுதான். ஆகையால், அபஹத பாப்மத்வமாவது - ஸுக்ருதமாக இருந்தாலும் துஷ்க்ருதமாக இருந்தாலும், தங்களுடைய பலங்களைக் கொடுக்கவொட்டாமல் அந்தக் கர்மங்களைத் தடுக்கக்கூடிய ஓர் ஸ்வபாவ விசேஷம்; அதாவது - கர்மத்திற்கு வஶ்யமாகாமலிருக்குந்தன்மையென்று ஏற்படுகிறது.

இம்மாதிரியாகவே 'விஜர:', 'விம்ருத்யு:', 'விஶோக:', விஜிகத்ஸ:', 'அபிபாஸ:' என்கிற பதங்களும் - கிழத்தனம், மரணம், து:கம், பசி, தாஹம் முதலிய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தமான தோஷங்கள் ஒன்றுமில்லாதவன் என்கிற அர்த்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. 'ஸத்யகாம:' - ஸத்யங்களாக இருக்கும் காமங்களை உடைத்தாயிருக்கிறவன். 'ஸத்யங்கள்' என்றால் 'நித்யங்கள்' என்று அர்த்தம். 'காமங்கள்' என்கிற பதம் - போகோபகரண ரூபமாயும், போக ஸ்தாந ரூபமாயுமிருக்கும் நித்ய விபூதியைக் காண்பிக்கிறது. ஆகையால், 'ஸத்யகாமன்' என்கிற பதத்திற்கு - "ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்" என்கிறபடி 'நித்ய விபூதியை யுடையவன்' என்பது அர்த்தமாகிறது. 'ஸத்ய

ஸம்கல்ப:’ என்றால் ‘தடைப்படாமலிருக்கும் ஸங்கல்பத்துடன் கூடியவன்’ என்று அர்த்தம்; அதாவது - அவன் ஸங்கல்பித்தால் அந்த ஸங்கல்பம் நிறைவேறாமல் வீணாகிறதில்லை.

இப்படி முதல் ஆறு பதங்களால் ஈஶ்வரனிடத்தில் ஹேய குணங்களில்லை யென்றும், மற்ற இரண்டு பதங்களால் ஈஶ்வரனிடத்தில் கல்யாண குணங்கள் நிறைந்திருக்கின்றன வென்றும் சொல்லி, நிரஸ்த நிகில தோஷத்வம், கல்யாண குணாகரத்வம் ஆகிற இரண்டு லக்ஷணங்களோடு ஈஶ்வரன் பொருந்தினவன் என்று இந்த உபநிஷத் சொல்லுகிறது. இந்த ஶ்ருதியின் தாத்பர்யம் இது தான் என்பது, பின்வரும் ஸ்ரீபாஷ்ய வாக்யத்தால் நன்கு விளங்கும்:—“ நிர்குண வாக்யாநாம் ஸகுணவாக்யாநாம்ச விஷயம் அபஹதபாப்மேத்யாதி விஜிகத்ஸோऽபிபாஸ இத்யந்தேந ஹேயகுணாந் ப்ரதிஷித்ய ‘ஸத்யகாம: ஸத்யஸங்கல்ப:’ இதி ப்ரஹ்மண: கல்யாணகுணாந் விதததீ இயம் ஶ்ருதிரேவ விவிநக்தி.”

இப்படியே மற்றை உபநிஷத்துக்களிலும் அநேக வாக்யங்கள் தென்படுகின்றன. ஶ்வேதாஶ்வத ரோபநிஷத்தில் “ தமீஶ்வரா ணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தைவதாநாம் பரமம் ச தைவதம் - ந தஸ்ய கார்யம் கரணம் ச வித்யதே ந தத்ஸமஶ்சாப்யதிகஶ்ச த்ருஶ்யதே - பராஸ்ய ஶக்திர் விவிதைவ ஶ்ரூயதே ஸ்வாபாவிகீ ஜ்ஞாந பல க்ரியா ச ” என்கிற வாக்யமும் இந்தஅர்த்தத்தையே காண்பிக்கின்றது. அதாவது - ஈஶ்வரன் நியந்தாவாகவும் தேவதையாகவு மிருக்கிறபடியால், அவன் ஜ்ஞாதாவென்றும், அவனுக்கு ஶரீரமும் இந்த்ரியம் முதலானவைகளும் இல்லை யென்றும், மற்ற எல்லாரும் அவனுக்குக் கீழ்ப்பட்டவர்களென்றும் சொல்லிவிட்டு, இந்த ஶ்ருதி அந்த ஈஶ்வரனுக்கு ஜ்ஞாநம், பலம், நியமந ரூபமான க்ரியை இவையெல்லாம் ஸ்வாபாவிகம் என்று சொல்லுகிறது. முண்டகோப நிஷத்தில் “ ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித் ” என்கிற வாக்யமும் ஈஶ்வரனுக்கு இருக்கும் ஜ்ஞாத்ருத்வத்

த்தையே காண்பிக்கிறது. 'ஸர்வ விஷயக ஜ்ஞாநமும் அவனுக்கு உண்டு, அந்தந்த வஸ்து ஸம்பந்தமான ஸர்வ ப்ரகாரக ஜ்ஞாநமும் அவனுக்கு உண்டு' என்பது இந்தவாக்யத்தின் அர்த்தம். தைத்திரீய உபநிஷத்தில் இருக்கும் "𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌚𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌹 - 𑌆𑌨𑌨𑍍𑌦𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌨 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑌨𑍇𑌤𑌿" என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மத்தில் இருக்கும் ஆநந்தம் வாக்குக்கும் மநஸ்ஸுக்கும் எட்டாததென்றும், அப்படிப்பட்ட ஆநந்தத்தைக் குணமாக வுடைய ப்ரஹ்மத்தை உபாஸநம் செய்தால் ஸர்வக்லேஶ பயத்திலிருந்தும் அத்யந்த நிவ்ருத்தி உண்டாகிறது என்றும் சொல்லி, ப்ரஹ்மத்திற்கு இருக்கும் ஆநந்தத்தைக் குணமாக வுடைத்தாயிருக்குந் தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. 𑌛𑌾𑌨𑍍𑌦𑍋𑌗𑍍𑌯 உபநிஷத்தில் 𑌶𑌾𑌣𑍍𑌡𑌿𑌲𑍍𑌯 வித்யையில் "𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃" என்றும், "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃" என்றும் சில வாக்யங்களிருக்கின்றன. அவைகளின் தாத்பர்யமும், ஈஶ்வரனிடத்திலிருக்கும் கல்யாண குணங்களையே வெளியிடுகின்றது. '𑌭𑌾𑌰𑍂𑌪𑌃' என்றால் - "𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍" என்கிறபடி அப்ராக்ருதமான கல்யாண குணங்கள் நிரம்பிய காந்தியுடன் கூடிய விக்ரஹத்தை யுடையவன்' என்று அர்த்தம். '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌰𑌸𑌃' என்பது - 'அப்ராக்ருதமான ஸர்வவித கல்யாண கந்தமும் ரஸமும் நிரதிஶயமாக அவனுக்கு உண்டு' என்பதைக் காண்பிக்கிறது. மறுபடியும் ஶ்வேதாஶ்வதர உபநிஷத்தில் இருக்கும் "𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌂" என்கிற வாக்யமும் 'ஈஶ்வரனிடத்தில் தோஷகந்தமும் கிடையாது' என்பதைச் சொல்லி, அவனுடைய நிரஸ்த நிகிலதோஷத்வத்தை ப்ரகாஶிப்பிக்கின்றது. இப்படி பலமுறையாக ஶ்ருதிகள் ஓதுகிறபடியால், ஈஶ்வரனுக்கு இவ்விதமான இரண்டுவித லக்ஷணமுண்டு என்பதை நாம் அங்கீகரிக்க வேண்டியதுதான்.

ஆனால், 'இந்த ப்ரபஞ்சத்திலுள்ள ஸகல பதார்த்தங்களும் அவனுடைய ஶரீரம், அவன் ஸகலத்திற்குள்ளும் ப்ரவேஶித்து

த்துங்களுக்குள்ளும் அவன் இருக்கவேண்டிவருமே! அப்படிக்கு வந்தால் அந்த அசுத்தம் அவனை எப்படி ஸ்பர்ஶிக்காமலிருக்கும்? தாபத்ரயத்தில் அகப்பட்டு வருந்தும் நமக்குள்ளும் அவன் இருக்கிறபடியால் நம்முடைய கஷ்டம் அவனை எப்படி கஷ்டப்படுத்தாமலிருக்கும்?' என்கிற ஓர் ஶங்கை யொன்று உண்டாகலாம். இந்த ஶங்கைக்கு அவகாஶமில்லை யென்பது, பின்வரும் விவரணத்தால் ஏற்படும். எந்த ஶ்ருதிவாக்யங்களைக் கொண்டு நாம் 'ஈஶ்வரன் ஸகலபதார்த்தத்திலும் அந்தர்யாமியாக ப்ரவேஶித்து நிற்கிறான்' என்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறோமோ, அந்த வாக்யங்களிலேயே 'அந்த அந்த வஸ்து ஸம்பந்தங்கள் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டாகிறதில்லை' என்று சொல்லியிருக்கிறது. "ய ஆத்மநி திஷ்டந்..." "யஶ்சக்ஷுஷி திஷ்டந்..." "யோ ரேதஸி திஷ்டந்..." என்று ஆரம்பித்து ஈஶ்வரனுடைய அந்தர்யாமித்வத்தை விவரிக்கும் ஒவ்வொரு வாக்யத்தின் முடிவிலும், "ஸ த ஆத்மாऽந்தர்யாம்யம்ருத:" என்று அந்தர்யாமியாக நிற்கும் ஈஶ்வரனுக்கு அம்ருதத்வம் சொல்லி 'அவ்வவ்விடங்களில் ஸ்வேச்சையாகவே நியமநம் செய்துகொண்டிருக்கிறான்' ஈஶ்வரன், என்பதை வ்யக்தமாகத் தெரிவித்திருக்கிறது. ஆனால், 'நாம் ஸ்வேச்சையாக அக்நியைத் தொட்டால் அது நம்மைச் சுடாதா? ஒரு வஸ்துவின் ஸம்பந்தத்தை நாம் ஸ்வேச்சையாக அங்கீகாரம் செய்து கொண்டபோதிலும், அந்த வஸ்துவுக்கு ஸ்வபாவமாக இருக்கும் அபுருஷார்த்தம் நம்மைத் தொடராமல் எப்படி விலகிநிற்கும்?' என்று கேட்கலாம். இது யுக்தமன்று. கர்மவஶ்யர்களாக இருக்கும் நமக்கன்றோ இந்த ந்யாயம்? ஒரு வஸ்து அபுருஷார்த்த ஸ்வரூபமாகத் தோன்றுவது நம்முடைய கர்மாயத்தம். எவ்வளவு இடங்களில் ஒரு வஸ்துவே சில காலங்களில் ஸுகத்தின் பொருட்டும், மற்றும் சில காலங்களில் துக்கத்தின் பொருட்டும் ஆவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்? அதே மாதிரி ஒரே வஸ்து புருஷபேதத்தாலும் ஸுகஹேதுவாகவும் துக்கஹேதுவாகவும் தோன்றுகிறது. இந்தத் தோற்றமெல்லாம் நம்முடைய கர்மத்தின் பலம். ஸ்வாதீநனாக இருக்கும் பரப்ரஹ்மத்திற்கோ வென்றால், எந்த வஸ்துவுடன் ஸம்பந்தம் நேர்ந்தாலும், அவ

18461

னுடைய விசித்ர நியமநத்தின் பொருட்டு ஆகுமேயொழிய அபுருஷார்த்தத்தின்பொருட்டு ஒருகாலும் ஆகாது-

நல்லது: "ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற வாக்கியங்கள் 'ப்ரஹ்மம் ப்ரகாஶத்தையே ஸ்வரூபமாக உடைத்தாயிருக்றது' என்று ப்ரதிபாதிக்கின்றன; அப்படியிருக்க, ஸர்வஜ்ஞத்வம், ஜகத்காரணத்வம், ஸர்வாந்தராத்மத்வம், ஸத்யகாமத்வம், ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலிய கல்யாண குணங்கள் அவனிடம் இருக்கின்றனவென்று நாம் எப்படி ஒப்புக்கொள்ளக்கூடும்? மேலும் ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத்தில் நாலாவது அத்யாயம் மூன்றுவதுப்ராஹ்மண ஆரம்பத்தில் 'ப்ரஹ்மத்திற்கு இரண்டு விதமான ரூபமுண்டு' என்று உபக்ரமித்து, அவைகளைக் கடிநம் அகடிநம், நஶ்வரம் அநஶ்வரம், வ்யாபகம் அவ்யாபகம், ப்ரத்யக்ஷமாக அறியக்கூடியவை அப்படி அறியக்கூடாதவை என்கிற விஶேஷங்களைக் கொண்டு விஸ்தாரமாக உபபாதநம் செய்தபிறகு, "அதாத ஆதேஶோநேதிநேதி" என்று ஒருவாக்யம் தென்படுகிறதே; அதன் அர்த்தம் 'முந்திச் சொல்லப்பட்டதெல்லாம் அப்படிக்கு இல்லை, அப்படிக்கு இல்லை.' என்பது அன்று? அதாவது - அப்படி வர்ணித்ததெல்லாம் பொய் என்று ஏற்படவில்லையா? இந்த வாக்யபலத்தினுல், கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லும் வாக்யங்களெல்லாம் மித்யாபூதங்களான குணங்களைச் சொல்லுகின்றன என்று நாம் அறியவேண்டியதில்லையா? என்று கேட்கலாம்.

இதற்கு ஸமாதாநமாவது:—"ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" என்கிற வாக்யம் ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரகாஶஸ்வரூப மிருக்கிறது என்பதை மாத்திரம் சொல்லுகிறதே யொழிய, வேறு வாக்யங்களால் ஏற்படும் ஸத்ய ஸங்கல்பத்வம் முதலான கல்யாணகுணங்கள் ப்ரஹ்மத்திற்கு இல்லை யென்று நிஷேதிக்கவில்லை. கல்யாண குணங்களை அங்கீகரிக்காவிட்டால், அவைகளை ப்ரதிபாதிக்கும் வாக்யங்களுக்கு வையர்த்யம் ஸம்பவிக்கும். ஆகையால், ப்ரகாஶ ஸ்வரூபத்தை ஒப்புக்கொள்வது போலவே கல்யாண குணங்களுடன் கூடி

“நேதி நேதி” என்கிற வாக்யத்திற்கு முற்கூறியது ஸரியான அர்த்தமன்று. அந்த ப்ருஹதாரண்யக உபநிஷத், “த்வே வாவ ப்ரஹ்மணோ ரூபே - மூர்த்தம் சாமூர்த்தம் ச - மர்த்யம் சாம்ருதம் ச - ஸ்திதம் ச யச்ச - ஸச்ச த்யச்ச” என்று ஆரம்பித்து, ஸமஸ்தமான ஸ்தூல ஸூக்ஷ்ம ரூபமான ப்ரபஞ்சமும் ப்ரஹ்மத்தின் ரூபமென்று சொல்லி, “தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸ:” என்பதனால் ஆகார விஸேஷத்தையும் சொல்லி, “அதாத ஆதேஸோ நேதி நேதி” என்கிற வாக்யத்தை ப்ரஸ்தாவித்திருக்கிறது. இப்படி அநேக வாக்ய ஜாதங்களால் ஸகல ப்ரபஞ்சத்தையும் ப்ரஹ்மத்திற்கு விஸேஷணமாக விஸ்தரித்து ப்ரதிபாதநம் செய்துவிட்டு, முடிவில் ‘இவ்விதமாகச் சொன்னது எல்லாம் அப்படி யில்லை’ என்று எவன் சொல்வன்? ஆகையால், அந்த அர்த்தம் ஸமஞ்ஜஸமன்று. ஸரியான அர்த்தம் என்னவென்றால்—‘ப்ரஹ்மத்திற்குச் சில விஸேஷங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றனவே; இவ்வளவுதானோ விஸேஷங்கள்? இன்னும் உண்டோ?’ என்கிற ஸங்கை வந்து, ‘இவ்வளவுதான் என்பது இல்லை, இன்னும் வாங்மநஸ்ஸுக்கு எட்டாமல் எவ்வளவோ இருக்கின்றன’ என்பதைத்தான் இந்த வாக்யம் சொல்லுகின்றது. ‘அதாத ஆதேஸ:’—இப்பொழுது ஓர் உபதேஸம் செய்யப்படுகிறது; ‘ந இதி ந இதி’—சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரங்களோடு மாத்திரம் கூடினது அன்று ப்ரஹ்மம். இவ்விடத்தில் ‘இதி’ ஸப்தத்தால், ப்ரஹ்மத்திற்குச் சிலப்ரகாரங்களைச் சொல்லி அவைகளால் ஓர் அளவு தோற்றிற்றே, அந்த அளவு சொல்லப்படுகிறது. ஆகையால், ‘இதி ந’ என்பதற்கு ‘அந்த அளவு இல்லை’ என்று அர்த்தம். ப்ரஹ்மத்திற்கு ப்ரக்ருத விஸேஷணங்களால் தோன்றும் அளவை இவ்விதமாக ப்ரதிஷேதித்த பிறகு, இந்த உபநிஷத் என்ன சொல்லுகின்றது என்றால்:—“ந ஹ்யேதஸ்மாதிதி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி” ‘இதி நேதி’—‘இவ்விதமாக அளவுடன் கூடினது

அன்று என்று' எந்த ப்ரஹ்மம் சொல்லப்பட்டதோ, 'தஸ்மாதி³தி நேத்யந்யத் பரமஸ்தி' - 'அப்படிப்பட்ட ப்ரஹ்மத்தைக் காட்டிலும் உத்க்ருஷ்டமான வேறு வஸ்து கிடையாது' என்றும், "அத² நாமதே⁴யம் ஸத்யஸ்ய ஸத்யம் - ப்ராணா வை ஸத்யம் - தேஷாமேஷ ஸத்யம்" — ஸத்யத்திற்கு எல்லாம் ஸத்யம் இந்த ப்ரஹ்மம், அதாவது - ப்ராணன் என்னும் ஜீவன்கள்தான் ஸத்யம், அந்த ஜீவன்களைவிட இந்தப் பரப்ரஹ்மம் இன்னும் ஸத்யம் : [கர்மத்திற்குத் தகுந்தவிதமாகவே ஜீவன்களுக்கு ஜ்ஞாநக்குறைவும் வ்ருத்தியும் ஏற்படுகின்றன; ப்ரஹ்மத்திற்கு அதுவும் இல்லையென்று தாத்பர்யம்.] என்றும் சொல்லி, ப்ரஹ்மத்திற்கு இன்னுமுள்ள கல்யாண குணங்களின் ஸம்பந்தத்தை விவரிக்கின்றது. முதலிற் சொன்னபடி ப்ரஹ்மத்திற்குச் சொல்லப்பட்ட ப்ரகாரங்களையே 'நேதி' என்கிற வாக்யம் தடுக்கும் பக்ஷத்தில், இந்த வாக்யங்களெல்லாம் பாதிக்கும். இந்தக் காரணங்களால் 'நேதி நேதி' என்கிற வாக்யம் கல்யாணகுண வைஶிஷ்ட்யத்தை ப்ரதிஷேதிக்கவில்லை என்று சொல்லவேண்டும். ஆகையால், அந்தப் பலத்தைக்கொண்டு குணங்களைப் பொய் என்று சொல்ல முடியாது.

ஆகையால், ப்ரஹ்மத்தினிடத்தில் நிரஸ்த நிகி²லதோ³ஷத்வம், கல்யாணகு³ணாகரத்வம் ஆகிற இரண்டு லக்ஷணமும் அந்வயிக்கும்.

பத்ராதிபர்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீபாகவத தனிஸ்லோகி.

(தொடர்ச்சி.)

௨௬. நிவ்ருத்ததர்ஷைருபகீயமாநாத் பவௌஷதாச்
ச்ரோத்ரமநோऽபிராமாத் - க உத்தமச்லோககுணாநுவாதாத்
புமாந் விரஜ்யேத விநா பசுக்நாத் ॥

“பத்தாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிந:” என்கிறபடியே தொழுது உகந்து தோத்திரங்கள் பாடி உழலுகிற முக்தைஸ்வர்யத்தைப் பகவான் தருவதாயிருந்தாலும், “அவன் பெயரெட்டெழுத்தும் வாரமாகவோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளவே”, “ஆண்மின்கள் வானக மாழியான்தமர்” என்கிறபடி பரமபதநாதன் ஐஸ்வர்யத்தையே தருவதாயிருந்தாலும், “இந்திரலோகமாளும் அச்சுவை பெறினும் வேண்டேன்” என்று சொல்லும்படியன்றோ நிற்கிறது, பகவானுடைய குணாநுவாதத்தின் ருசி. “ஆவலிப்புடைமை கண்டாய்”, “நரகமே சுவர்க்கமாகும் நாமங்களுடையநம்பி”, “குலந்தருஞ் செல்வந்தந்திடும் அடியார்படுதுயராயினவெல்லாம், நிலந்தரம் செய்யும் நீள்விசும்பருளும் அருளொடு பெருநிலமளிக்கும், வலந்தரும் மற்றுந்தந்திடும் பெற்றதாயினுமாயின செய்யும், நலந்தருஞ் சொல்”, “ஏதாவதாऽலமகநிர்ஹரணாய பும்ஸாம் ஸங்கீர்த்தநம் பகவதோ குணகர்மநாம்நாம் - விக்ருச்ய புத்ரமகவாந் யதஜாமிளோऽபி நாராயணேதி ம்ரியமாண இயாய முக்திம்” என்றார்களிறே!

குணாநுவாதாத் - முற்கூறியதை அநுஸரித்துச் சொல்லுவதிலிருந்து; அதாவது - “ வழிந்தன வேதகவரும் பொருளால்

கள்" என்றும், "எங்கனுமாக மெய்ய நின் வியப்பே, அங்கனே யொக்க வறிவதாரணமே" என்றும் சொல்லுகிறபடியே எப்பெருமான் பெருமையை உள்ளபடியே அறியவல்ல வேதங்களும் வைதிக புருஷர்களும் சொன்னதைக்கொண் டேத்தலாமத்தனை போக்கி, பரிமிதஜ்ஞாந ஶக்தியையுடையவர்களான நாம் ஸ்வயமாய் அறியவும் ஸ்துதிக்கவும் கூடாதவர் என்று கருத்து. "பேசிற்றே பேசிலல்லால் பெருமையொன்றுணரலாகா, ஆசற்றார் தங்கட்கல்லாலறியலாவானுமல்லன், மாசற்றார் மனத்துளானை வணங்கிநாமிருப்பதல்லால், பேசத்தானுவதுண்டோ பேதை நெஞ்சே நீ சொல்லாய்"—வேதங்களாலும் வைதிகபுருஷர்களாலும் பேசப்பட்டதே நம்மால் பேசமுடியுமே அல்லது, ஏகதேஶமும் அவனுடைய மஹிமை நம்மால் அறியமுடியாது. "ஸஹஂஶயாநு ஹெதவயா நூயந்ாவஸதி ஊயவஃ" - "ஶாமாதிஷுஷிதெ விதெ நாஹஸீ ஊய ஸஷுஉநஃ" - கூமகூஸஜமெஸஂவஹஂ வெரா கஸாயகவூரெஸ ஂாவஸி கவூகணவணஂ" என்கிற படியே காமக்ரோதங்களாலும் கவூதிவத்தீ முதலான தோஷங்களாலும் கலக்கமற்றவர்கள் மனத்தில் வஸிக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை அவனுடைய ஐஶ்வர்யத்திற்குத் தோற்று வணங்கவேண்டியதொழிய, பேசுவதென்றால் நம்மால் ஶக்யமாவதொன்றோ?

வஶூவூாக விநா - பசுவைக் கொல்லுகிறவனைத்தவிர. "ஸவூஷெவ ஊயீ" என்று ஸர்வதேவ ஸ்வரூபமாயும், பஞ்சகவ்யாதிகளாலும் கண்டூயநாதிகளாலும் ஸர்வபாப நிவ்ருத்திகரமாயும், பால் தயிர் முதலியவைகளால் ஸர்வோபகாரகங்களாயுமிருக்கிற பசுவை எவன் கொல்லத்துணிவனோ, அவனைத்தவிர என்று அர்த்தம். அன்றிக்கே, "கவஶூவூாக" என்று பதம்பிரிப்பதுமுண்டு. அப்பொழுது, 'கவஶூக்' என்றால் ஆத்மா என்று அர்த்தம், "ய ஶூதூா கவஹதவாவூா" என்கிறபடி ஆத்மா துக்கமற்றிருப்பதனால்; அப்படிப்பட்ட ஆத்மாவைக் கொல்லுகிறவன் 'கவஶூஹஃ'. ஆத்மாவைக் கொல்லுகிறதாவது—"கஸ

ளைவ ஸஹவதி ஊஸஉ ஹூதி வெஉ வெசஃ - ஊஹூிஹூதி வெஷெஉ ஸஙெஉநம் தஹெதா விஉஃ" என்கிறபடி ப்ரஹ்ம விஷயக ஜ்ஞாநமிருந்தால் ஆத்ம ஸத்தை உண்டு; அந்த ஜ்ஞாநமில்லாவிடில் ஆத்ம ஸத்தையில்லை என்கிற ந்யாயம் நிற்கிறபடியால் அந்த ஜ்ஞாநமற்றவனையே ஆத்மாவைக்கொன்றவன் என்று சொல்வது ப்ரஸித்தம். இவ்வர்த்தத்தையே, "அன்று நான் பிறந்திலேன் பிறந்தபின் மறந்திலேன்" என்று திருமழிசையாழ்வாரும் அருளிச்செய்தார். ஆகையால், 'ஊவெஶாஹூாதிநா' என்றால் ப்ரஹ்மஜ்ஞாநமில்லாமல் ஆத்மாவை நாஶஞ்செய்கிறவனைத்தவிர என்று அர்த்தம்.

ஃவஊாநு - எந்த மனிதன். "ஆன்விடை யேழடர்த்தார்க்காளானாரல்லாதார், மானிடவரல்லரென் றென்மனத்து வைத்தேனே"—நப்பின்னைப் பிராட்டிக்கு ஸ்வ ஸம்ஶ்லேஷ விரோதிகளாய் நேர்ந்த ஏழு வ்ருஷபங்களையும் முறித்த ஆஶ்ரிதா நிஷ்ட நிவாரண ப்ரவணனுக்கு ஸஹஜதாஸ்யத்தை அங்கீகரியாதவர்கள் மநுஷ்யரல்லர். "விவிக்ஷுராஶெஹ ஸம்வத்ஸரீஶ்வராய நிவெஷிதஃ", "சரணமடைந்த தருமனுக்காய்ப் பண்டு நூற்றுவரை, மாரணமடைவித்த மாயவன் தன்னை வணங்க வைத்த, கரணமிவை யுமக்கன்று" இத்யாதிகளின்படியே இவைகளைப் பகவதேக ப்ரவணங்களாக்கி உஜ்ஜீவிக்க என்று ஸர்வேஶ்வரன் தன் நிருபாதிக க்ருபையாலே தந்தருளின கரணகளேபரங்களைக்கொண்டு, "திருக்கோட்டியூர் திருமாலவன் திருநாமங்க, ளெண்ணக் கண்ட விரல்களா லிறைப்பொழு தெண்ணகிலாதுபோ, யுண்ணக்கண்ட தம்மூத்தை வாய்க்குக் கவளமுந்துகின்றார்களே" என்கிறபடியே, விஷய ப்ராவண்யம் ஸம்பாதித்துப் பாபங்களை விளைவித்துக்கொண்டு மநுஷ்ய ஜந்மத்தின் ப்ரயோஜநத்தை இவர்கள் அடையாமற் போய்விடுகிறார்களே என்பதுபற்றி இவர்களை 'மானிடவரல்லர்' என்கிறாராகவுமாம். ஆறுகடக்கக்கொடுத்த தெப்பத்தைக் கொண்டு அவ்வாற்றின் நீர்வழியே போய் ஸமுத்ரத்தில் புகுவாரைப்போலவும், ஶத்ருவை ஜயிப்பதற்காகக் கொடுத்த கத்தியைத் தன் கழுத்தில் மாட்டிக் கொண்டு உயிரை மாய்த்துக்கொள்ளும் மூடனைப்போலவு

மன்றோ நிற்கிறார்கள் இவர்கள்? "ஊஹ தா வ -ணு) வணெ்) ந கீ)லெசயம் காயமள ஷுயா - வாரு௦ ஊ-ஃவொஊயெ௷ஹ௦ தூர யாவஹஹிஃ்)வெ த" என்கிறபடி ஸம்ஸார ஸாகரத்தினின்றும் அக்கரை யேறுகிறதற்குக் கொடுக்கப்பட்ட இந்த மநுஷ்ய ஜந்மத்தை வேறு விஷயங்களில் ப்ரயோஜநப்படுத்துகிறவர்கள் மானிடரல்லரே. அன்றிக்கே, "ஜ்ஞாநம் விஶேஷாஹி யதோ நராணாம் ஜ்ஞாநேந ஹீநஃ பஶுபிஃ ஸமாநஃ" என்கிறபடியே இவர்களுக்கு விஶேஷாகாரமான ஜ்ஞாந மில்லாமையாலே இவர்களை மானிடரல்ல ரென்கிறாராகவுமாம் இவர்களுக்கு மற்ற விஷயங்களில் ஜ்ஞாநமிருந்ததேயாகிலும், "தஜ் ஜ்ஞாநமஜ்ஞாந மதோந்யதுக்தம்" என்று சொல்லப்படுகிற ப்ரஹ்மஜ்ஞாந மில்லாமையாலே ஜ்ஞாநமில்லையென்ன தட்டில்லையிறே. ஆக "கஃவா மாநு" என்றால் 'எந்த ஜ்ஞாநமுள்ளவன்' என்று அர்த்தம்.

விரஜ்யேத - திருப்தி யடைவன்? "கேட்பார்கள் கேசவன் கீர்த்தியல்லால் மற்றும் கேட்பரோ" என்றும், "ஶ்ருண்வதி த த்வ்யகயாஃ ஸுகண்டாஃ" என்றும், "கேளாச் செவிகள் செவியல்ல கேட்டாயே" என்றும், காதுபடைத்ததற்கு ப்ரயோஜநமாயும், "கேட்டாரார் வானவர்கள் செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே" "ஶ்ரோத்ரரஸாயநாம் வாணீம்" என்கிறபடி போக்யமாயும் இருக்கிற இந்த விஷயத்தில் போதுமென்று த்ருப்தியடைபவர்களும் உண்டோ? என்று தாத்பர்யம்.

ஆக, இந்த ஶ்லோகத்தால், பகவத்கதா ஶ்ரவணத்தில் விமுகனாகிறவன் ஆஸுரப்ரக்ருதியாகையால், "தாநஹம் த்விஷதஃ க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் - க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" என்கிற பகவத் ஸங்கல்பத்துக்கு இலக்காவானென்று கருத்து.

(முற்றிற்று.)

சே. நரஸிம்ஹமாசாரியர்.

ஸ்ரீ:

திராவிடவேத தாத்பரியம்.

21. முதல் சஞ்சிகையில் நான்காவது பாராவில் ‘திருவாய்மொழியை இரண்டு பிரகாரமாய் விசாரிக்கலாம்’ என்று சொன்னோமல்லவா? பகவானுடையவும், ஜீவாத்மாவினுடையவும், மோக்ஷத்தினுடையவும், விரோதியினுடையவும், நாம் அநுஷ்டிக்க வேண்டிய மார்க்கத்தினுடையவும் ஸ்வரூபத்தைத் திருவாய்மொழியில் எப்படி வெளியிட்டிருக்கிறது என்பதை முதல்பிரகாரமாக இதுவரையில் காண்பித்தோம். இப்போது பகவத்குணங்களை ஆழ்வார் அனுபவித்த கிரமத்தையும் முக்கியமாய் எந்த எந்தத் திருவாய்மொழியில் எந்தஎந்தப் பகவத்குணத்தை எப்படி அனுபவித்தார் என்பதையும் இன்னொரு பிரகாரமாய் வெகு சுருக்கமாய்ச் சொல்லலாம். ஆழ்வாருடைய அனுபவத்தில் ஒருவிதமான தொடர்ச்சியிருப்பதை அறிவதற்காகவும், திருவாய்மொழி போகிறமாதிரி தெரிகிறதற்காகவும், முதற்பத்தில் கொஞ்சம் விவரமாக எல்லாத் திருவாய்மொழிகளையும், மற்றைப் பத்துக்களில் முக்கியமான சில திருவாய்மொழிகளையும் எடுத்துக்கொண்டு சொல்வோம்.

(1.) எம்பெருமான் குணத்தையும் ஸ்வரூபத்தையும் ஐசுவரியத்தையும் தனித்தனியில்லாமல் மொத்தமாகப் பொதுவாய்த் திரள “உயர்வற உயர்நல முடையவன்” என்று ஸர்வேசுவரனுடைய பரத்வத்தை முதல் திருவாய்மொழியில் அனுபவித்தார்.

(2.) இப்படி பகவான் அளவிடக்கூடாத இவ்வளவு உயர்ந்தவன் என்றால், நம்மால் அடையக்கூடாதவனோ? என்று தோன்றலாம். அப்படியல்லவென்றும், ஸகல ஜனங்களும் பகவத்பக்தராக வேண்டுமென்றும், இதர விஷய வைராக்யத்தை முன்னிட்டுக்கொண்டு பகவத்பக்தியால் அவனை அடையலாம் என்றும், “நீர் நுமது என்று இவை வேர் முதல் மாய்த்து இறைசேர்மின்”

என்று பரோபதேசம் செய்துகொண்டு பஜநீயன் என்பதை I. 2 - ம் திருவாய்மொழியில் அனுபவித்தார்.

(3.) பக்தி பண்ணலாம், பக்தி பண்ணத்தகுந்தவன் என்று சொன்னால் போதுமோ? இருகையுமில்லாத ஒரு மூடவனை யானை ஏறு என்றால் என்ன உபயோகம்? அப்படிச் சொல்வதிற் கில்லாமல் அந்தப்பகவானே நித்தியமான தனது குணத்துக்கு யாதொரு குறையுமில்லாமல், மனிதர்கள் நேரில் பார்க்கும்படியான மநுஷ்யாவதாரம் செய்தவன் என்று அவனது ஸௌலப்யமென்னுங் குணத்தை மூன்றாந் திருவாய்மொழியில் "நிலைவரம்பிலபலபிறப்பாய்" என்று அனுபவித்தார்; இப்படி மானிடப்பிறவி பிறந்ததினாலேயே, இவன் இடையன் தாழ்ந்தவன் என்று துர்யோதநாதிகள் போன்ற மூடர்கள் மாத்திரமே சொல்லும்படிக்கும், பீஷ்மர் தர்மபுத்திரர் வியாஸர் முதலானவர்கள் இவ்வளவு பெரியவன், தாழ்ந்த ஜந்மத்தில் நமக்காகப்பிறந்தானே என்று ஆச்சரியப்பட்டுப் பக்திபண்ணுவதற்கும் அந்த எளிமையே காரணமாகிறது. "பத்துடையடியவர்க்கு எளியவன் பிறர்களுக் கரிய வித்தகன்" என்று அனுபவித்தார்; இந்த ஸௌலப்யத்தைக் காண்பிக்கும் கண்ணனுடைய நவநீத சௌரியத்தில் ஈடுபட்டு "வெண்ணெய்க்களவினிலுரவிடையாப்புண்டு + ஏங்கிய எளிவு + எத்திறம்" என்று மோஹித்து ஆறு மாஸம் மூர்ச்சையி லிருந்து தானே தெளிந்து, 'பிரஹ்மாவுக்குக் கிடைக்காத எம்பெருமானுடைய மூவுலகளந்த திருவடித்தாமரைகளை உபதேச மில்லாமல் நான் அடையப்பெற்றேன்' என்று "பெருநிலங்கடந்த நல்லடிப்போது, அயர்ப்பிலன் அலற்றுவன் தழுவுவன் வணங்குவன்" என்று சொன்னார்.

22. அவன் பராத்பரனுகமட்டு மன்று; பஜநீயன், பஜநீயனுகைக்கு அவதாரங்களைச்செய்த எளிமையுடையவன் என்றுசொன்னார். அவன் அவ்வளவு ஸுலபனு யிருந்தாலும் நாம் கணக்கில்லாத அபராதத்தைச் செய்தவர்களா யிருக்கிறோமே யென்று பயப்பட வேண்டாம். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ஸுக்ரீவன், தன்பட்டாபிஷேகத்துக்குப்பின்பு ராம லக்ஷ்மணர்களை மறந்து சிற்றின்பத்தில் அழுந்திக் குடித்துக்கொண்டு காலஹரணம் செய்து இவர்களுடைய காரியங்களைக் கவனியாமலிருக்க, இவர்களுக்குக் கோபம்வர — "கிம்கோபமூலம் மநுஜேந்த்ர புத்ர" [நீங்கள் கிருபா ஸமுத்திரமா யிருக்க அந்தக் கிருபையால் ஹவிக்காத தப்பிதம் இருக்

24. பகவதநுபவமாகிற கல்வியின் ரஸத்தில் களித்து "தேனும் பாலும் நெய்யும் கன்னலும் அமுது மொத்தே", "எனதாவி உள் கலந்து, முன்னல் யாழ் + முதிர்சுவையே" என்று II. 3 - ல் அனுபவித்து, அந்த அனுபவத்தை ஸம்ஸார ஸம்பந்த மல்லாத நித்ய ஸூரிகளோடு அனுபவிக்க வேண்டு மென்று "அடியார் குழாங்களோடு கூடுவது என்றுகொலோ" என்கிற ஆற்ருமை கனத்து நாயகி யவஸ்தையை "ஆடி யாடி" என்னும் II. 4 - ல் அடைந்தார். ஸ்ரீராமாயணத்தில் ராமனுக்குப் பரதனை விட்டுப் பிரிந்த பிரிவில் தன்னேடுகூட இருந்த இலக்ஷ்மணன்கூட இல்லை போலவும், குஹப்பெருமானுடன் சேர்ந்தபிறகுதான் லக்ஷ்மணனும் ஸீதையும் இருந்ததாகத் தோற்றிற்று — "கூாநுஹ ஸமேஷு ஶ்ராரிஹாஸேதந ஜஹாதநா । ஶத்ருஷ்வேந வவீரெணகுவபாவல்வாநஜந ॥ ஶாஂஹ ந ஸஹிஸேதாராஸோய க்ஷணெநவஸீதயா"

பாகவதர்களின் சேர்க்கையும் பிரிவும் இப்படிப்பட்டது; அப்படிப் பெருமானுக்கு அடியாருடன் கூடுவதும் பிரிவதும் தோற்றுவதுபோல II. 3 - ல் அனுபவித்த அனுபவம் ஒன்று மில்லை, நித்ய ஸூரிகளோடு சேர்ந்து அனுபவம் செய்ய வேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டார்.

II. 3 - ல் அவனுடன் கலந்தபின் பாகவதர்கள் பரியந்தம் ஆழ்வாருக்குப் பிரீதி சென்றது. அவன் ஆழ்வாரிடத்தில் செய்த ப்ரீதி இன்னும் அதிகம். பகவானுக்கு, இவர் எங்கே நைச்யாநுஸந்தாநத்தால் தன்னைவிட்டு அகல்வரோ என்று மகா விடாயுடையவனுக, அப்படி நான் விடேன் என்று அவனுக்கு ஸமாதானம் இவர் பண்ணுகிருர்; அதாவது - பகவானுக்குப் பாகவதர்களிடத்திலிருக்கும் ப்ரேமம் பக்தர்களுக்குப் பகவானிடத்தி லிருப்பதைவிட மிகவும் அதிகம். "மாறி மாறிப் பல பிறப்பும் பிறந்து அடியை அடைந்து உள்ளந்தேறி, ஈறிலின்பத்தில் யான் மூழ்கினன் விடுவேனே உன்னை எங்ஙனம் விடுகேன்" என்று II. 6-ல் அனுபவித்தார்.

ஸ்ரீராமன் பஞ்சவடியில் எழுந்தருளினபோது 'நீரும் நிழலும் வாய்த்து உமக்குத் தகுந்த தாய்த் தோன்றுகிற இடத்தைப் பார்த்து ஒரு பர்ணசாலையைக் கட்டும்' என்று லக்ஷ்மணனை நியமிக்க, லக்ஷ்மணன் தன் தலையில் ஸ்வாதந்த்ரியத்தை வைத்தபோதே

முன்னிலையில் கையும் அஞ்சலியுமாய் நின்று, "ஏவமுக்தஸ்து ராமேண லக்ஷ்மணஸ்ஸம்யதாஞ்ஜலி: । ஸீதாஸமக்ஷம் காகுத்ஸ்தமிதம் வசனமப்ரவீத் ॥ பரவானஸ்மி காகுத்ஸ்த த்வயி வர்ஷஶதம் ஸ்திதே । ஸ்வயம் து ருசிரே தேஶே க்ரியதாமிதி மாம் வத ॥"— என்று கைங்கரியம் செய்யுமளவில், நான், என்னுடையது என்கிற தோஷம் கலவாதபடி தேவரீருக்கு உசிதமாகத் தோற்றுமிடத்தில் இப்படிச்செய் என்று கைங்கரியங்களில் ஏவிக்கொள்ளவேண்டுமே யொழிய நான் பாரதந்த்ரிய முடையவன், ஸ்வதந்திரனல்லன் என்று விண்ணப்பம் செய்ததுபோல, II. 9 - ல் 'பகவத்கைங்கரியம் நம்முடைய ஆநந்தத்துக்காக அன்று, பகவந் முகோல்லாஸத்துக்கே' என்று "எம்மாவீட்டுத்திறமும் செப்பம் செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்ப்ப, தனக்கே யாக என்னைக் கொள்ளுமீதே" என்று மோக்ஷ ஸ்வரூபமான பகவத் கைங்கரியத்தை ஸந்தேகமற நிஷ்கர்ஷித்தார். முதற் பத்தில் புருஷார்த்தமாக நிச்சயித்த பகவத் கைங்கர்யத்தின் ஸ்வரூபம் தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்காகவன்றென்பதை இப்பத்தில் முக்கியமாக உபதேசித்தார்.

25. III. 2-ல் "அந்நாள் நீதந்த ஆக்கையின் வழி உழல்வேன், எந்நாள் யான் உன்னை இனிவந்து கூடுவேன்" என்று ஆழ்வார் ஆத்திரப்பட, 'நீர் அப்படிப் படவேண்டாம். பரமபதத்திலும் குணநுபவம்தானே முக்கியம்; அங்குள்ளவர்களும் சீலாதி குணங்களை அனுபவிக்கிறது இவ்விடத்துக்கு வந்து தான்; விரோதியாகிற இந்த உடம்பே கைங்கரியம் பண்ணுகைக்கும் உபயோகம்' என்றும், 'திருமலையில் ஸர்வஸுலபனாய் நிற்கிற என்னை அனுபவியும்' என்றும், பகவான் அந்த நிலையை ஆழ்வார் ஸாக்ஷாத் கரிக்கும்படி பண்ண, III. 3-ல் திருவேங்கட முடையான் திருவடிகளில் ஸகலவித கைங்கரியம் செய்யவேண்டுமென்று "ஒழிவில் காலமெல்லாம் உடனாய் மன்னி, வழுவிலா அடிமை செய்யவேண்டும்" என்றும், "ஈசன் வானவர்க்கென்றால் அது தேசமோ திருவேங்கடத்தானுக்கு, நீசனேன் நிறையொன்றுமிலேன் என்கண், பாசம்வைத்த—பரஞ்சுடர்ச் சோதிக்கே" என்று பகவானுடைய வாத்ஸல்யகுணத்தை இத் திருவாய் மொழியில் அனுபவித்தார். இப்படிப்பட்ட வாத்ஸல்யத்துக்குக் காரணம், அவனுடைய ஸர்வாந்தர்யாமித்வம்.

ஸர்வதேச ஸர்வகாலத்திலும் ஸர்வஅவஸ்தையிலும் ஸகல வித கைங்கரியமும் செய்ய, ஆழ்வாருடைய பாரிப்புக்குத் தக்கபடி அவனும் ஸர்வ வஸ்துக்களுக்கும் தான் ஆத்மா என்று தன்னுடைய ஸர்வாத்மதையைக் காண்பித்துக் கொடுத்தான். இவருக்கு இந்த ஜகத்தில் ஆஸ்தையில்லாமற் போனலும் எம்பெருமானுடைய ஐசுவர்யமாக ஸகல விபூதியையும் அவனில் அந்தர்பூதமாக அனுபவிக்கிறார். அர்ஜுநனுக்கு விச்வரூபம் காண்பித்தது போல இவருக்கு எம்பெருமான் III, 4-ல் காண்பிக்க, அதைப் பற்றிப் பேசுகிறார்.

'அவன் அரியன் என்றிருக்கவேண்டாம். அவன் எளியன்' என்று முன்னே I, 3-ல். தேவ மநுஷ்யாவதாரம் செய்தான் என்று சொன்னது போதாது. 'ஸம்ஸாரிகளுக்காக அர்ச்சாவதாரம் செய்து கோயில்களிலும் திருப்பதிகளிலும் அவதரித்திருக்கிறான்' என்றும், 'என்பக்தர்கள் எவ்விதமாக என்னைக்கோரி எவ்விதமாக என்னை அனுபவித்துத் தர்சிக்கவேண்டுமென்கிறார்களோ, அப்படியே அவர்களுக்குத் தக்கபடி என்னை அமைத்துக் கொண்டு அவர்களிஷ்டப்படி அவர்களுக்குத் தர்சநம் கொடுக்கிறேன்' என்று "யெயயாமாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ்ததைவ ஹஜாம்யஹம்" என்று கீதையிலும் அர்ச்சாவதார விஷயத்தை வெளியிட்டபடியே, "நெஞ்சினுல் நினைப்பான் யவன் அவனுகும் நீள் கடல்வண்ணனே", 'யாதொன்றை அவனுக்கு ரூபமாக நினைத்தீர்களோ, அதையே அவன் திவ்யரூபமாகக் கொண்டருளுவன்' என்று III-6-ல் அர்ச்சாவதார ஸௌலப்யத்தை வெளியிட்டார்.

இப்படிப்பட்ட ஸௌலப்யத்திலும் நெகிழாத ஸம்ஸாரிகளின் ஸ்திதியைப் பார்த்து இவர் வருத்தப்படும்பொழுது எம்பெருமான் பாகவதர்களை ஆழ்வாருக்குக் காட்டிக்கொடுக்க, 'அவர்களுக்கும் அவர்கள் ஸம்பந்திகளுக்கும் அடிமைசெய்வதே உயர்ந்த கைங்கர்யம்' என்று பாகவதசேஷத்வ ஸ்வரூபத்தை நன்ருய் III. 7-ல் அனுபவிக்கிறார்; பகவத் பக்தியை விடப் பாகவத பக்தி விசேஷமென்று. — "ஸர்வதா ராமபக்தாநாம் ஹ்ருதயே ந ததா நவ: । யதா ஸௌமித்ரி ஸத்ருக்நௌ நிதஸ்ஸ்ருதி பரஸ்பரத:" என்கிற ராமாயண ச்லோகத்தின்படி, "பரஹாஸாஷ்ரயஷி வித்தாவஶாஸிநம்।" என்று ராமனுடைய ஸௌசீல்யம் ...

பெண்ணுடை யுடுக்கும்படி ஆஸ்தை யுண்டாக்கத் தக்கது. அதில் ஈடுபட்டால் பரதபக்திக்கு ஏதாவது குறைவுபடுமோ? என்று ராமபக்தியைக்கூட வேண்டாம் என்றும், பரதனிடத்தில் பக்தியே விசேஷமென்று அநுஷ்டித்துக் காட்டியருளின சத்ருக்நன் நிலையை "சண்டாள சண்டாளர்களாகிலும் + எம்பிரான் தனக்கு அடியார் அடியார்தம் அடியார் அடியோங்களே" என்று III. 7-ல் உபதேசிக்கிறார். முதல்பத்தில் 'பகவத் கைங்கர்யம்தான் புருஷார்த்தம்' என்றும், இரண்டாம் பத்தில் 'அந்தக் கைங்கர்யம் தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்கு அன்று' என்றும், இந்த மூன்றும்பத்தில் 'அந்தக்கைங்கரியம் பாகவத கைங்கர்ய பர்யந்தம் முடியவேணும்' என்றும் அறிவித்தார்.

26. பிரஹ்மலோக முள்படச் சேர்ந்த ஐசுவர்யமும் ஆத்மாநுபவமும் தனக்கு வேண்டிய புருஷார்த்தம், 'வாழ்ந்த நாள் வாழ்ந்தே நிற்பர் என்பதில்லை; ஸ்வர்க்கம் எய்தியும் மீள்வர்மள்; எல்லாம் விட்ட இறுக லிறப்பு (ஜீவாத்மாநுபவம்) என்னும் ஜ்ஞாநிக்கும் பயனில்லை' என்றும் பகவதநுபவமே ஸ்வரூபத்துக்குத் தகுந்த புருஷார்த்தம் என்று IV. 1-ல் ஐசுவர்ய கைவல்யங்களை நிஷேதிக்கிறார்.

IV. 5-ல் 'இதுவே மோக்ஷம்' என்று சொல்லும்படியான பாமபதத்தில் தன் இருப்பை ஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரம் பண்ணும்படிக்கு நித்ய விபூதியையும், நித்ய ஸித்தர்களோடுகூட இருக்கும் இருப்பையும் காட்டிக்கொடுக்க அதை 'இதற்கு மேற்பட்டது ஒன்றுமில்லை, எனக்கு விஞ்சி ஒருவரில்லை' என்று இந்த ஜ்ஞாநத்துக்கு விஞ்சி வேறு ஒரு அநுபவமில்லையென்று தோன்றி "என்னகுறை (யெழுமையும்)" என்றும், "வீவில் இன்பமிக வெல்லை நிகழ்ந்த நம் அச்சுதன்" என்றும் அநுபவித்தார்.

முதல் 3-பத்தில் 'தன்னுடைய ஆநந்தத்துக்காக வல்லாமல் அவனுடைய முகோல்லாஸத்துக்காகவே, பாகவத கைங்கர்யம் சேர்ந்து பகவத் கைங்கர்யமே புருஷார்த்தம்' என்று சொல்லி ஐசுவரிய கைவல்யங்கள் பகவத் கைங்கர்ய விரோதி என்று 4-ம் பத்தில் நிஷேதித்தார்.

இப்படி ஸம்ஸாரியான தனக்கு இப்படிப்பட்ட ஜ்ஞாநத்தைத் தன் நிர்ஹேதுக கிருபையால் கொடுத்தது மல்லாமல் அதில் அவன் பெறாப் பேறு அடைவதாக வியாமோஹத்துடன் இவரு

டன் கலக்கிறதை V. I. ல்-"கையார் சக்கர"த்தில் (நான்) "சில கூத்துச் சொல்ல, அம்மான் ஆழிப்பிரான் அவன் எவ்விடத்தான் யான் ஆர் எம்மா பாவியர்க்கும் தானேயின்னருள்செய்து என்னை முற்றவுந் தானானன்" என்று ஆநந்தித்தார். தன்னிடத்தில் கர்ம யோக ஜ்ஞாநயோக பக்தியோகம் யாதொன்று மில்லை; "நோற்ற நோன்பிலேன் நுண்ணறிவிலேன் — கார்முகில் வண்ணா வானமா மலையே அடியேன்தொழ வந்தருளே" என்று, V. 7-ல் வானமா மலை திவ்ய தேசத்தில் பகவானுடைய ஔதார்யத்தையும், V. 8-ல் திருக்குடந்தையில் "ஆராவமுதே யடியேன் உடலம், நின்பாலன் பாயே, நீராயலைந்து கரைந்து உருகுகின்ற திருமாலே" என்று அவனுடைய மாதுர்யத்தையும் அனுபவித்து அலற்றி "பிறந்தவா றும் வளர்ந்தவாறும் பெரியபாரதங் கைசெய்து ஐவர்க்குத், திறங் கள் சாட்டி + மாயங்கள்-என் ஆவியை நின்று நின்று உருக்கி உண் கின்றது" என்று V. 10-ல் "பிறந்தவாறு" என்கிற திருவாய்மொ ழியில் அவதாரங்களில் மிகவும் ஈடுபட்டு இப்பத்தை முடிக்கிறார்.

28. முதல் மூன்று பத்தில் கைங்கர்ய ஸ்வரூபம் சொல்லி, நாலாம் பத்தில் விரோதத்தைச் சொல்லி, ஐந்தாம் பத்தில் விரோ தியைப் போக்குமவன் அவனே என்றார்.

ஆறும் பத்தில் முக்யமான திருவாய்மொழி VI. 10. "உலக முண்ட பெருவாயா"—இதில் திருவேங்கடமுடையான் ஸந்நிதி யில் ஆழ்வார் "புகலொன்றில்லா அடியேன், உன் அடிக்கீழ் அமர் ந்து புகுந்தேன், அலர்மேல் மங்கை உறைமார்பா"—என்று லக்ஷ்மி யோடு கூடிய எம்பெருமானிடத்தில் பிரபத்தி செய்தார். பெரிய திருமந்திரமாகிய திரு அஷ்டாக்ஷரத்துக்கு விவரணமான த்வயம் என்று சொல்லப்பட்டதன் முதற்பாதிக்கு மேற்சொன்ன அடி தமிழாகிறது. வேறொரு கதியில்லாத அடியேன் உன் திருவடி யைப் பற்றுகிறேன்; இரண்டாம் பாதியின் அர்த்தத்தை முதல் மூன்று பத்தால் முன்னமே நிஷ்கர்ஷித்தார். அதற்கு விரோதி யையும், விரோதிநிரஸனுன உபாயம் எம்பெருமானே என்றதை யும் 4-5-பத்துக்களில் சொல்லி, இந்த ஆறும்பத்தில் பெரிய பிராட்டியார் முன்னிலையாகப் பிரபத்தி செய்தார்.

(இன்னும்வரும்.)

எஸ். கோபாலஸ்வாமி அய்யங்கார்.

கடிதங்கள்.

பாகவத தர்மம்.

ஸ்ரீவேதாந்த தீபிகை பத்ராதிபருக்கு,

பாகவத தர்ம விஷயமாய்க் கேட்கப்பட்டிருந்த கேள்விகளுக்கு அடியேன் எழுதின ஸமாதாநத்தைத் திருவுள்ளம் பற்றி அடியேனை மறுபடியும் கேள்விகேட்டிருக்கிற ஸ்வாமி விஷயத்தில் அடியேன் க்ருதஜ்ஞனாக இருப்பதோடு, "ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி முதலான ப்ரமாணங்களுக்கு விருத்தமான விஷயத்தை 'வைதிகர்' திருவுள்ளம் பற்றமாட்டார்" என்கிற நிஶ்சயத்தோடு மேல் விஷயங்களை எழுதத்துணிகிறேன்.

1. "ஹீநஜாதி பாகவதன் பூஜ்யன்" என்னும் வாக்யத்தி லிருக்கும் 'பூஜா' ஶப்தத்தால் ஸர்வவித பூஜையும் விவக்ஷித மன்று. அது விவக்ஷிதமானால், ஹவ்யகவ்யாதிகளில் அவனுக்கு அர்வயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அது "[illegible] த்விஜ: [illegible] ந தத்ர ஸம்ஶய: [illegible] க்ஷீரவதீம் வஶாம்" என்கிற பராஶர ஸ்ம்ருதிக்கு விரோதிக்கும். மேலும், அநர்ஹ பூஜை பண்ணினால் "நிந்திதஸ்ய ச ஸேவநாத்" என்கிறபடி நரகப்ராப்தியும் உண்டாகும். இது வரையில் பாகவத ஶூத்ராந்விதமான வைதிக தர்மாநுஷ்டாநமும் நடந்தது இல்லை.

2. "ஸ விப்ரேந்த்ரோ முநி: ஶ்ரீமாந்" என்கிற வாக்யத்தின் அர்த்தம் 'அவன் தன்னுடைய ஜாதியர்களுக்குள் உயர்ந்தவன்' என்பது தான். 'அவனுக்கு ப்ராஹ்மண்யம் வந்துவிடுகிறது, அல்லது ப்ராஹ்மண்ய துல்யதை வந்து விடுகிறது' என்று அர்த்தம் கொள்வது ஸரியன்று. "ஶூத்ரயோநாவஹம் ஜாத: நாதோऽந்யத் வக்துமுத்ஸஹே" என்கிற விதுரருடைய வாக்யமும், "உண்டான ஜாதி ஒன்றாலும் நிவ்ருத்திக்க முடியாது" என்கிற பெரிய வாச்சான் பிள்ளையின் வாக்யமும், ஶூத்ரனுக்கு ஶூத்ரத்வம் போகாது என்றே காண்பிக்கின்றன. மேலும், இதே வாக்யத்தில் பிந்திவரும் 'யதி:' என்கிற பதத்தை அவஶ்யம் கௌணார்த்தமாக எடுத்துக்கொள்ள வேண்டி யிருக்கையில், 'விப்ரேந்த்ர:' என்கிற பதத்தை மாத்திரம்

3. இந்த விஷயத்தில் ஸாமாந்ய விசேஷந்யாய ஸம்பந்தமாக அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டதாவது - அவரவர்களுக்குத் தகாத பூஜையைச் செய்யக் கீழ்ச்சொன்ன பராஶராதி வாக்யம் விரோதிக்கிறபடியால், பொதுவாய்ப் பக்தனுக்குத் தகாத பூஜையை ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயத்தினால் உத்க்ருஷ்ட பாகவத விஷயமாகச் செய்வது என்பதுதான். "ஶூத்ராணாம் ஶுஶ்ரூஷாவசநம்" என்கிற வாக்யம் ஸாமாந்ய வாக்ய மென்றும், "ஹத்ரஷ்டவிதா" என்கிற வாக்யம் விஶேஷ வாக்யமென்றும் வைதிகர் எழுதியிருப்பது, ஸாமாந்ய விசேஷ ந்யாயத்திற்குப் பொருந்தாது. உத்ஸர்க்காபவாத ந்யாயத்தை ஸாமாந்ய விஶேஷ ந்யாயமாக ஸ்வாமி க்ரஹித்ததாக வைத்துக்கொண்டாலும், அதுவும் ஶ்ரமப்படும்போலத் தோன்றுகிறது.

4. தவிரவும், மநுஸ்ம்ருதியில் 87 - வது ஶ்லோகத்தில் "ப்ராயச்சேத்ப்ராஹ்மணாய ச" என்றும், 91 - வது ஶ்லோகத்தில் "ஏகமேவ து ஶூத்ரஸ்ய" என்று பரிசர்யை தவிர வேறு தர்மம் ஶூத்ரனுக்கு இல்லை யென்றும், 93 - 96 - 97 - வதில் ப்ரஹ்ம வித்தான ப்ராஹ்மணனுக்கே உத்கர்ஷ மென்றும் அநேக வாக்யங்க ளிருப்பதனால், "ஶூத்ராஶ்ச ஜ்ஞாநமஃ" என்கிற வாக்யம் பாதக வாக்யமே. மேலும், "வர்ணாஶ்ரமா யஶ்ச ஶாஸ்த்ரநியமஃ" "நஸ்வரஃ ப்ரணவஃ", "த்ரயாணாம் ஜந்மாஹீநாம் ஶோத்ர ப்ரவசநம்", "வேதாக்ஷர விசாரேண ஶூத்ரஸ்ய நரகம் த்ருவம்" இத்யாதியான ஶ்ருதி ஸ்ம்ருதி வாக்யங்களும், இதுவரையில் நடந்து வந்திருக்கும் ஶிஷ்டாநுஷ்டாநமும் "வைதிகர்" உக்திக்கு ப்ரபலமாக விரோதிக்கு மாகையால், கீழ்ச்சொல்லப்பட்டிருக்கும் ப்ரமாணங்களைக்கொண்டு அடியேன் விஜ்ஞாபநம் செய்துகொண்டிருப்பதை "வைதிகர்" அங்கீகரிப்பர் என்று நம்புகிறேன்.

ஸாயவஃ ஸத்க்ருதிர் நாஸ்து வீக்ஷ்யஃ ஸாமாந்யஃ க்ஷமை ।
மஹத்ஸுஶ்ரேத விவக்ஷாஸ்து வ ஸ்ருஜ்யம்பேத பஞ்சிபேதரஹோ ॥

புத்தங்கோட்டகம் - ஸ்ரீநிவாஸாசார்யர்.

பிரிவுகளின் மாஸ அறிக்கை.

1. மதிராஸ் - சைதாப்பேட்டை பிரிவு.

சென்ற ஆடிமீ 29௳ ஞாயிற்றுக்கிழமை பகல் 4 - மணிக்குத் திருவல்லிக்கேணி ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் ஷை பிரிவின் கூட்டம் ஒன்று சேர்ந்தது. ஏறக்குறைய 60 - ஸ்வாமிகள் எழுந்தருளி யிருந்தார்கள். அப்பொழுது ஸ்ரீமான் சேட்லூர் நரஸிம்ஹாசாரியர், மதுரகவியாழ்வா ரருளிச்செய்த கண்ணிநுண் சிறுத்தாம்பைப் பற்றி ஓர் உபந்யாஸம் செய்தார். முதலில் உபோத்காத ரூபமாக, 'மற்ற விஷயங்கள் அனைத்தையும் விட்டுத் திருவாய்மொழி பாடுவதையே முக்கியமாகக் கொண்டு ஆழ்வார் குணங்களுக்குத் தோற்று அவரொருவருக்குமாத்திரமே அடியவராகப் பெற்றவர் ஸ்ரீ மதுரகவி யாழ்வார்' என்று அவருடைய ஆசார்ய நிஷ்டா ப்ரகாரத்தைப் பற்றி விஸ்தாரமாகச் சொல்லிவிட்டு, பிறகு முதல் இரண்டு பாசுரங்களையும் எடுத்துக்கொண்டு அவைகளின் பதவுரையையும் தாத்பர்யத்தையும் மிகவும் விசேஷமாக உபபாதநம் செய்தார். முதல் பாசுரத்தால் 'ஆஶ்ரித ஸுலபனான கண்ணபிரான் திருநாமங்களைப் பார்க்கிலும் ஆழ்வார் திருநாமமே நாக்குக்கு இன்பத்தைத் தருகின்றது' என்றும், இரண்டாவது பாசுரத்தால் 'ஆழ்வாரை ஸ்துதிசெய்யவும் அவர் திருவடிகளைப் பற்றவும் நான் பெற்றேன்' என்றும், 'எப்பொழுதும் அவர் திருவாய்மொழியைப் பாடிக்கொண்டே நான் திரிவேன்' என்றும், 'நான் அவரையன்றி வேறொன்றையும் தெய்வமாக நினையேன்' என்றும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்திருக்கிறார் என்று அந்த உபபாதநத்தால் ஏற்பட்டது.

இரண்டு மணி காலம் இம்மாதிரி உபந்யாஸம் செய்த பிறகு, அங்கு எழுந்தருளியிருந்த ஸ்வாமிகளில் அந்யதமரான தமிழ்ப்பண்டிதர் ஸ்ரீமாந் கோபாலாசாரியர் உபந்யாஸத்தின் ப்ரகாரத்தைப் பலவிதமாக ஶ்லாகிக்கக் கூட்டம் கலைந்தது.

மயிலாப்பூர்,
விரோதிக்ருத்ஸு
ஆவணிமீ 5௳.

எஸ். வாஸுதேவன்.
காரியதரிசி.

2. தஞ்சாவூர்ப் பிரிவு.

நாளது ஆவணிமீ 2உ வெள்ளிக்கிழமை ஸாயம் 6 - மணிக்குத் திருக்குடந்தையில் ஸ்ரீமாந் எஸ். ஆராவமுது ஐயங்கார் திருமாளிகையில் ஷை பிரிவின் கூட்டமொன்று சேர்ந்தது. ஸ்ரீமாந் டி. கோதண்டராம ஐயங்கார் அக்ராஸநாதிபதியாக இருந்தார். அந்தக்கூட்டத்தில் முக்கியமாக நடந்த விஷயங்களாவன:—

1. வருகிற புரட்டாசிமீத்தில் திருக்குடந்தை ஸ்ரீ அஹோபில மடத்தில் நடக்கப்போகிற ஸ்ரீ ஆதிவண் சடகோப ஸ்வாமி உத்ஸவ ஸம்பத்தமாக ஓர் வித்வத் ஸபை ஏற்படுத்தவேண்டியதென்றும், அந்த விஷயங்களைப் பராமர்ஶித்துப் பார்க்க 21 ஸ்வாமிகளடங்கிய ஓர் கமிட்டியும் அந்தக்கமிட்டிக்கு ஸ்ரீமாந் எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர் கார்யதர்சியாக நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்றும்,

2. இந்த வித்வத் ஸபையை ஏற்படுத்துவதற்கு முதலில் வேண்டுவதான பத்ரிகைகளையும் அறிக்கைகளையும் அச்சிடுவது முதலான கார்யங்களைப் பார்க்க ஸ்ரீ. வித்வான் சக்ரவர்த்தியாசாரியர், ஸ்ரீ. எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர், ஸ்ரீ. வி. எஸ். ரங்காசாரியர் ஆக இம்மூவரும் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்றும்,

3. நாளது வருஷத்தில் வித்வான்களுக்கு ஸம்மாநமாகக் கொடுக்கப்படும் தொகை குறைந்தது ரூ. 250 ஆக இருக்கவேண்டுமென்றும்,

4. ஸம்ஸ்க்ருத பாஷை, ஶாஸ்த்ரங்கள் இவைகளின் ப்ரவசநத்தின் பொருட்டு ஒரு பாடசாலை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்றும், அப்படி ஏற்படுத்துவதற்கு உரிய ஸம்விதாநங்களைச் செய்ய, ஸ்ரீ. எஸ். கிருஷ்ணமாசாரியர், பசுபதிகோயில் ஸ்ரீ. ராஜகோபால ஐயங்கார், நெடுந்தெரு ஸ்ரீ. சாரங்கபாணி ஐயங்கார் ஆக இம் மூன்று பெயர் அடங்கிய கமிட்டி ஒன்று ஏற்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும்,

5. தவிரவும் தகுந்த வித்வான்களைக்கொண்டு ப்ரதிமாஸமும் திருக்குடந்தை மடத்தில் உபந்யாஸங்களைச் செய்விக்க வேண்டுமென்றும்,

6. இந்தத் தஞ்சாவூர்ப்பிரிவுக்கு ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் போஷகராக இருக்கக் கிருபைசெய்ய வேணு மென்று ப்ரார்த்திக்க வேண்டு மென்றும் தீர்மானிக்கப்பட்டன................................(ஹிந்து பத்ரிகையிலிருந்து மொழிபெயர்க்கப்பட்டது.)

ஸ்ரீ:

பத்ராதிபரின் குறிப்புகள்.

[illegible]

[illegible]

[illegible] ॥

சென்னையில் ப்ரசுரமாகும் ‘ஹிந்து’ பத்ரிகையின் நாளது மாஸத்திய ப்ரதிகளில் ஒன்றில், ஸ்ரீலக்ஷ்மீ ந்ருஸிம்ஹமன் ஸந்நிதி ஸம்பந்தமாக, ஏஜண்டு ஸ்ரீமாந் குப்புஸாமி ஐயங்கார், ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் நியமநத்தின் பேரில் ஓர் நோட்டீஸ் ப்ரசுரம் செய்திருக்கிறார்.

ஸந்நிதி ஸ்ரீ கார்யம்.

இது வரையில் ஸ்ரீ கார்யத்தைப் பார்த்துவந்த குறிச்சி ஸ்ரீ. சேஷாத்ரியாசார்யர் அந்தக் கைங்கர்யத்திலிருந்து நிரஸநம் செய்யப்பட்டிருக்கிறாரென்று அந்த நோட்டீஸிலிருந்து தெரியவருகிறது. என்ன காரணங்களால் இந்த நிஷ்பத்தி நேர்ந்ததென்று வ்யக்தமாக ஏற்படவில்லை. எது காரணமாக இருந்தபோதிலும், இந்த ஸமயத்தில் ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் ஸந்நிதியில் அஸ்மதாதிகளுக்கு விஜ்ஞாபநம் செய்துகொள்ள வேண்டிய விஷயம் ஒன்றே. அது என்னவென்றால்,—இந்த ஸ்ரீகார்யத்தை நிர்வஹித்துப்பார்க்கக் கேவலம் ஶைஷ்ட்யமும் ஶாஸ்த்ர ஜ்ஞாநமும் போதாது; ஸ்ரீ மடத்திற்கு ஏராளமான சொத்திருப்பதால் அந்தச் சொத்துக்களையெல்லாம் ஸாவதாநமாகப் பராமர்ஶித்துப்பார்க்கக் கொஞ்சம் லௌகிகஸாமர்த்யமும், ராஜாங்கரீதிப்படி வ்யவஹாரங்களை நடத்தக்கூடிய ஜ்ஞாநமும் அவஶ்யம் அபேக்ஷிதங்கள்: ஆகையால், இந்த லக்ஷணஸம்பந்நர்களான தகுந்த வ்யக்திகளை விசாரித்துப்

கியசிங்கர் திருவுள்ளம்பற்றவேண்டும் என்பதுதான். இது தாத்காலிகமாக ஸந்நிதிக்கு ஸ்வல்ப வ்யயாதிக்யத்தை உண்டுபண்ணினாலும் காலக்ரமேண ஆயத்தின் அபிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாகுமே ஒழிய மற்ற எவ்விதமான குறைவுக்கும் காரணமாகாது. இவ்வளவு குணங்களும், ஸர்வதா அபேக்ஷிதங்களான ஆஸ்திக்யம், ஆர்ஜவம், ஶ்ரத்தை முதலியவைகளும் பொருந்திய வ்யக்திகள் ஸுலபமாகக் கிடைக்கமாட்டார்கள் என்று தோன்றினால், மிகுந்த ப்ரதிபத்தியுடன் கூடிய ஶிஷ்யர்கள் அநேகர் பலவிடங்களில் தகுந்த ஸ்திதியில் இருக்கிறபடியால், அவர்களுடைய ஸஹாயத்தைக்கொண்டு ஒரு வ்யக்தியை ஸம்பாதித்துக்கொள்ளலாம். அநந்ய ப்ரயோஜநர்களாய் 'இவ்விதமாக ஸ்வாமி நியமிக்கவேணுமே' என்று ப்ரதீக்ஷித்திருக்கிறவர்கள் அநேகர் இருக்கிறார்கள். ஸ்ரீ அழகிய சிங்கர் அவர்களே ப்ரீதி புரஸ்ஸரமாக அங்கீகரிக்க வேண்டியது மாத்திரம் அவஶிஷ்டமே ஒழிய வேறு ஒன்றும் தேவையில்லை. இப்படி ஏதாவது ஒரு ஏற்பாடு செய்தால்தான் ஸ்ரீ லக்ஷ்மீந்ருஸிஹ்மன் விபூதிக்கு உத்தரோத்தர அபிவ்ருத்தி உண்டாகுமென்பது அஸ்மதாதிகளின் த்ருடமான நம்பிக்கை. ஸ்வாமி அப்படியே க்ருபைபண்ண வேணுமென்று நிரம்பவும் ப்ரார்த்திக்கிறோம்.

ஹிந்துக்களின் விவாஹத்தைப் பற்றிய சட்டம்.

சென்ற ஸஞ்சிகையில் இந்தச் சட்ட விஷயத்தைப்பற்றி ஸங்க்ரஹமாக எழுதினோம். இப்பொழுது அதன் குணதோஷங்களைக் கொஞ்சம் விஸ்தாரமாக விசாரிப்போம். இம்மாதிரியான சட்டம் ஏற்படவேணுமென்று கோருகிறவர்களின் கருத்து அநேகமுண்டு. அவைகளிற் சிலவாவன:—

(1) இந்தநாளில் முற்காலத்திற்போலல்லாமல் ஸஞ்சாரஸௌகர்யங்களாலும், தேசம் விட்டுத் தேசம் போய்ப் பலபல வித்யைகளையும் தொழில்களையும் கற்றுக்கொள்ளக்கூடிய மார்க்கங்கள் பஹுவாக ஏற்பட்டிருக்கிறபடியாலும், அப்படி வித்யாபிவ்ருத்தியையும் அர்த்தார்ஜநத்தையும் குறித்து வெளியில் புறப்பட்டுப் போகும் நம்முடைய ஹிந்து பாலர்களுக்குப் பிந்நஜாதியருடைய

ருக்கும் தெரிந்தவிஷயமே. இவ்விதமாக விர விப்ரவாஸம் நேர்ந்து இதர மதஸ்தர்களோ இதரஜாதீயர்களோ இவர்களுடைய மத்யத்தில் சிறுவயதாயிருக்கும் நமது பிள்ளைகள் வருஷக்கணக்காக வஸித்துக்கொண்டு வந்தால், அவர்களுடன் போஜந ப்ரதிபோஜநமும் விவாஹத்திற்கு ஹேதுவாக இருக்கும் அநுராகமும் உண்டாவது ஸஹஜமே. இந்த அநுராகத்தையே முக்கியமாகக்கொண்டு அநேகம் பெயர்கள் அப்படிப்பட்ட பிந்நஜாதிய விவாஹத்தை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சிலர், தங்களுடைய ஜாதிக்கட்டுப்பாட்டாலும், இப்படி விவாஹம் செய்துகொள்வதால் பூர்வ பந்துக்களை இழந்துவிடவேண்டிவரும் என்கிற அச்சத்தாலும், தங்களுக்குப் புதிதாக ஏற்பட்டிருக்கும் அநுராகம் பலீயஸ்ஸாக இருந்தபோதிலும் அதை அடக்கித் திரும்பித் தமது நாட்டுக்கு வந்தபிறகு தமக்கு உரிய விவாஹங்களைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறார்கள். இப்பொழுது வழங்கி வருவதில், இப்படி ஜாதியைவிட்டு விலகி விவாஹம் செய்துகொள்ளுகிறவர்களை ஹிந்துக்களல்லர் என்றும், எவ்வளவு தூரம் மற்ற ஹிந்து ஆசாரங்களை இழந்திருந்தபோதிலும் ஜாதிக்குள் விவாஹம் செய்துகொண்டிருக்குமவர்களை ஹிந்துக்களென்றும் நாம் வ்யவஹரித்துவருகிறோம். இவர்கள் விஷயத்தில் ஒருவன் ஹிந்துவா? ஹிந்துவன்று? என்பதை நிர்ணயம் செய்யும் ப்ரமாணம் அவனுடைய விவாஹத்தை மாத்திரம் பொறுத்ததாகப் போய்விட்டதே தவிர, அவனுடைய மற்ற ஆசாரங்களையாவது நோக்கங்களையாவது பொறுத்ததாகத்தோன்றவேயில்லை. இப்பொழுது இருக்கும் சட்டமும், ஜாதியை விட்டு விலகி விவாஹம் செய்துகொள்ளுகிறவர்களைத்தான் ஹிந்துக்க ளென்று என்றே நிராகரிக்கின்றது. வாஸ்தவமாக ஸஹவாஸ பலத்தினாலும் அநுராக பலத்தினாலும் ஒருவன் ஜாத்யந்தரத்தில் விவாஹம் செய்துகொண்டபோதிலும், அவனுக்கு ஹிந்துமதத்திலிருக்கும் அபிமாநமும் ஹிந்துவேதங்களிற் சொல்லியிருக்கும் தைவ பக்தியும் பூர்ணமாக இருந்து தன்னை ஹிந்து வென்றே வ்யவஹரித்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று ஆஸ்தைப்பட்டால், அவனுடைய

வைக்கும்படி சட்டம் ஏன் கட்டாயப்படுத்த வேணும்? அப்படிக் கட்டாயப் படுத்துவது அபந்யாய மன்றோ? அந்த அபந்யாயத்தை நிவ்ருத்தி செய்து, இப்பொழுது கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஜநங்களுக்கு நம்மால் இயன்றவரையில் ஸௌக்கியத்தைத் தேடுவது நம்முடைய கடமை யன்று? இப்படிச் செய்வதனல் ஹிந்து மதத்திற்கே ஒரு பலம் ஏற்படாதா?

(2) மேலும், நமக்குள் ஜாதிபேதங்கள் கணக்கில்லாமல் உண்டாகிப் பரஸ்பரம் நாம் செய்துகொள்ளக்கூடிய ஸஹாயத்தைப் பலவாறாகக் கை தவறவிட்டு அதனல் வருந்துவதும் தவிர, ஒரே தேசத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிற ஐகமத்யத்தை இழந்து வெளிநாட்டிலிருந்து வந்த இதர ஜாதியார்களுக்கு இடம் கொடுத்து நாம் சிதிலர்களாகிவிட்டோம் என்பதும் வ்யக்தமான விஷயம். இப்படி சைதில்யத்தை யடைந்ததற்கு நமக்குள் ஏற்பட்டிருக்கும் ஜாதி பேதங்கள் முக்கியமான காரணமன்று? இப்படி நமக்கு நாசத்தை விளைவித்த ஜாதிபேதத்தை மட்டுப்படுத்தி ஹிந்துக்களாகிற நாம் எல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து நமக்குப் பூர்வமிருந்த பலத்தைத் தேடிக்கொள்வது நமது தர்மமாயிற்றே. இப்படி ஒன்றுசேர்வதற்கு அத்யந்தம் உபகாரகமாக இருக்கும் இந்த ஏற்பாட்டைச் சட்டமாக்கக்கூடாது என்று ஏன் தடுக்கவேணும்?

இன்னும் இம்மாதிரியான அநேக குணங்கள் இந்தச்சட்டத்திற்கு இருக்கின்றன வென்று இதைப்பற்றி அநுகூலமாகப் பேசுகிறவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். இவைகள் யதார்த்தமாகக் குணங்கள்தானு என்பதை ஆலோசித்துப் பார்ப்போம். முதலில், ஜாத்யந்தரங்களிலும், ஸ்ம்ருதிகளிற் சொல்லப்பட்டிருக்கும் விதிகளுக்கு விருத்தமாகவும் விவாஹம் செய்துகொள்ளும் ஒரு மனிதனுக்கு 'நான் ஹிந்து' என்று சொல்லிக்கொள்ளும்பொருட்டு ஆஸ்தை உண்டாவது ஏன்? ஹிந்துமத வேதங்களிற் சொல்லப்பட்டுள்ள தைவத்தினிடத்தி லிருக்கும் பக்தியும், அவைகளில் உபபாதநம் செய்யப்பட்டிருக்கும் மதக்கொள்கைகளி லிருக்கும் அபிநிவேசமும் அந்த ஆஸ்தையை உண்டாக்குகின்றனவோ; அப்படி இருக்கும் பக்ஷத்தில் அவர்களை ஹிந்து வல்லர் என்று நிராகரிப்பது

அநுசிதமே. ஆனல், அந்தத் தைவத்தினிடத்தில் பக்தி இருப்பது யதார்த்தமாக இருந்தால், அந்தத் தைவத்தினுடைய அப்ரீதியை ஜநிப்பிக்கக்கூடிய அதன் ஆஜ்ஞாதிலங்கநங்களைச் செய்ய எப்படி புத்தி தோன்றும்? ஸ்ம்ருதி இதிஹாஸ புராணுதிகள் வேதத்தின் உபப்ருஹ்மணங்களென்றும், அவைகளிற் சொல்லியிருக்கும் விதிகளுக்கு விருத்தமாக ஒருவன் அநுஷ்டித்தால் அவன் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவனென்றும் நாம் எண்ணுகிறோம். 'உபநிஷத்துக்களிற் சொல்லியிருக்கும் வேதாந்தத்தை மாத்திரம் நான் ஒத்துக்கொண்டவன், ஸ்ம்ருதி முதலானவைகளை நான் அங்கீகரிக்கவில்லை' என்று ஒருவன் சொல்லும் பக்ஷத்தில், அவன் வாதத்திற்கு மாத்திரம் இவ்விதமான ப்ரத்யுக்திகளைச் சொல்லுகிறனே ஒழிய அவைகளை அவன் ஹார்த்தமாக உணரவில்லையென்றே சொல்லலாம். ஏனென்றல், உபநிஷத்தில் விஸ்வாஸமும் ஸ்ம்ருதி முதலானவைகளில் அவிஸ்வாஸமும் ஸமாநாதிகரணங்களல்ல. மேலும், இம்மாதிரியான யுக்தி சொல்லுகிறவனுக்கு எவ்விடத்தில் எல்லை ஏற்படும்? நாளையதினம் இவனைப்போன்ற மற்றெருருவன் 'உபநிஷத்தில் ஏகதேஶத்தை மாத்திரம் அங்கீகரிக்கிறேன், மற்றபாகங்கள் எனக்கு அநாதரணீயங்கள்; ஏகதேஶாங்கீகார மிருப்பதால் நான் வேதபாஹ்யனல்ல' என்று சொல்லலாம். அவனையும் ஹிந்து வென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிவரும். இப்படிப்பட்ட அநவஸ்தையாகிற தோஷம் வருகிறபடியால், ஸ்ம்ருதி முதலான உபப்ருஹ்மணங்களுடன் கூடிய ஶ்ருதியை ப்ரமாணமாக ஒப்புக்கொள்ளுகிறவர்கள்தான் ஹிந்துக்கள், மற்றவர்கள் ஹிந்துக்களல்லர் என்று சொல்வதுதான் ஸரி.

'வேதங்களிலிருக்கும் விஸ்வாஸத்தைக் காரணமாகக்கொண்டு நான் ஹிந்துவென்று சொல்ல வரவில்லை; நான் ஹிந்து வென்று சொல்லிக்கொள்வதில் ஒரு த்ருப்தி உண்டாகிறது; அந்தத் த்ருப்தியை நீ ஏன் தடுக்க வேணும்?, என்று கேட்டால், அப்படி தடுப்பதனல், ஒருவிதமான பாதகமும் தெரிய வில்லை. தைவத்தினிடத்திலிருக்கும் பக்தி காரணமாக இருந்தால், அவருடைய அடியார்களை அடியார்களல்லர் என்று சொல்வது அந்தத் தைவத்தை ஒப்புக்

கொண்டவர்களுக்கு அத்யந்தம் பிசகுதான். கேவலம் தமது த்ருப்தியைக் காரணமாகக் கொண்டவர்கள் விஷயத்தில் அவர்களின் அபத்தமான பெயரை நிராகரிப்பதுதான் தர்மம். அப்படி நிராகரிப்பதனுல் ஒருவருக்கும் யதார்த்தமான கஷ்டம் நேராது. அப்படிப்பட்டவர்களே 'நாங்கள் ஹிந்துக்களல்ல' என்று உறுதி மொழி கொடுக்கும்படி செய்கிற சட்டம் சரியான சட்டமே. அதை மாற்றும்படி ப்ரயத்நப்படுவது மிகவும் ந்யாயவிரோதம்.

ஆனல், 'ஸ்ம்ருதி முதலானவைகளே ஒப்புக்கொள்ளுபவர்களுக்குள் ஏராளமான பேதம் உண்டாயிருக்கிறதே! அவர்களுக்குள் ஐகமத்யமிருந்தாலன்றோ ஸ்ம்ருதிகள் ஒன்ருேடு ஒன்று விருத்த மில்லாமலிருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். பரஸ்பரம் விருத்திக்கும் ஸ்ம்ருதிகளில் எதைத்தான் ஸரியான ப்ரமாண மென்று நாம் ஒப்புக்கொள்ளுகிறது?' என்று கேட்டால், 'ஸம்ருதிகள் எல்லாம் ப்ரமாணங்கள்; அவைகளுக்குள் விரோதம் கிடையாது: ஸமந்வயம்செய்து அர்த்தம் செய்வதில்தான் பேதம் ஏற்படுகின்றது; அந்தப் பேதங்களே வரவொட்டாமல் தடுப்பது நாம் மநுஷ்யத்வத்தை வஹிக்கும் வரையில் ஸாத்யமன்று; ஸமந்வயத்தில் வரும் இம்மாதிரியான பேதங்களால் நாம் நம்முடைய மதத்தை இழந்து விடவில்லை' என்று ப்ரத்யுத்தரம் சொல்லக்கூடும்.

இரண்டாவது - 'ஹிந்துக்களுக்குள் விவாஹமும் போஜந ப்ரதிபோஜநமும் ஒருவிதமான நிபந்தனையுமில்லாமல் ஏற்பட்டு விடும் பக்ஷத்தில், ஐகமத்யம் உண்டாகும்' என்கிற விஷயத்தைப் பற்றி நாம் சொல்லும் பதில் ஒன்றே; அதாவது - இது சுத்த ப்ரமம் என்பதுதான். இப்பொழுதாவது சில சில பெயர்கள் ஒவ்வொரு கூட்டமாகச் சேர்ந்து ஐகமத்யத்தை அடைந்திருக்கிருர்கள். ஸ்வச்சந்த விவாஹம் ஏற்பட்டால், எவ்வளவு வ்யக்திகள் இந்தத் தேசத்தி லிருக்கிருர்களோ அவ்வளவு ஜாதிபேதம் உண்டாகு மென்பதில் ஸந்தேஹமே இல்லை. இப்பொழுது இருக்கும் கட்டுப் பாட்டை உடைத்து விட்டு இன்னும் கலக்கத்தில் நாம் அமிழ்ந்து விடுவோமே ஒழியத் தெளிவோமென்பதற்குக் கொஞ்சமேனும்

ஹேது வில்லை. இப்பொழுது நம்மை வருத்தும் தாபங்கள் போதா தென்று எண்ணினுல் இந்தத் தாபத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ள லாம். ஜநங்களுக்கு ஸௌக்கியம்செய்வதாக ஸ்வப்நத்திலும் நினைக்க இடமிராது. தவிரவும், ஹிந்து ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல் லப்பட்டிருக்கும் வர்ண பேதங்கள் நமக்கு இப்பொழுது நேர்ந் திருக்கும் தாழ்த்தியை உண்டுபண்ணிற்று என்று சொல்வது சுத்த தப்பிதமென்பது அநேகதேசசரித்ரங்களை நன்ருக வாசித்துப் பார்த்தால் ஏற்படும். ஒருவிதமான ஜாதி வ்யத்யாஸத்தையும் அறியாத சில தேசத்தார்கள் ஹீந ஸ்திதியை அடைவதும், ஜாதி வ்யத்யாஸத்தைக் காட்டிலும் பலிஷ்டங்களான வ்யத்யாஸங்க ளைப் பாவித்து வரும் தேசத்தார்கள் அபிவ்ருத்திக்கு வருவதும் ஸஹஜமாக இருக்கிறது ஆகையால், வீணில் ஜாதிபேதங்களை நமக்கு நேர்ந்திருக்கும் எவ்வகைத் தாழ்வுக்கும் காரணமாகச் சொல்வது ந்யாயமன்று; அவைகளால் தீமைகள் விளையலாம்; ஆனுல், அவைகளால் உண்டாகும் நன்மை அதிகமாக இருக்கிறபடி யால் அவைகளை ஒழிக்க ப்ரயத்நப்படுவது நமக்கு மாற்றக்கூடாத நஷ்டத்தின் பொருட்டு ஆகுமே தவிர ஒருவிதமான லாபத்தின் பொருட்டும் ஆகாது என்பது நம்முடைய நிஶ்சயம்.

“ப்ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைஶ்யா: ஸங்கீர்யந்தே வர்ணஶ:” “ந கந்யாம் யாசதே கஶ்சிந்நாபி கந்யா ப்ரதீயதே - ஸ்வயம்க்ராஹா பவிஷ்யந்தி யுகாந்தே ஸமுபஸ்திதே” “ஏகவர்ணமிதம் ஜகத்ஸர்வம் பவிஷ்யதி நஸம்ஶய:” இத்யாதி மார்க்கண் டேயவாக்யம் இப்பொழுதே பலிக்கும்போலிருக்கின்றதே!

ஸ்ரீ ஶடகோபமுநி ஸூக்தி ஸஹித பகவத்விஷய

ஸாரார்த்த ப்ரகாஶிகா.

இந்தப் பகவத்விஷய க்ரந்தத்தில் நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த திருவாய்மொழி மூலமும், அதற்கு வ்யாக்யாநமாகத் திருக்குருகைப்பிரான் பிள்ளான் அருளிச்செய்த ஆறாயிரப்படியும், ஸ்ரீ கேஶவ ஸம்கோவ ஸ்வாமி அருளிச்செய்த தமிழ் பதினெண்ணாயிரப்படியும், ஸ்ரீ நிகமாந்த தேஶிகன் அருளிச்செய்த த்ரமிடோபநிஷத் தாத்பர்ய ரத்நாவளியும், இதின் ஸாரமும் இவை யிரண்டுக்கும் வ்யாக்யாநங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன. பத்து ஒன்று ஒரு ஸஞ்சிகையாக அச்சிடப்பட்டு, 4 - பத்து வெளியாகி யிருக்கின்றது. 5-வது பத்து அச்சிலிருக்கிறது. பத்து ஒன்றுக்கு வி. பி. சார்ஜு உள்பட விலை அணா 7. வேண்டியவர்கள் இந்த விலாஸப்படி பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

கிடாம்பி, ஸ்ரீ. வரதாசாரியர், சுண்டப்பாளையம்,
கோயமுத்தூர் ஜில்லா.

ப்ருங்காமலக தைலம்.

மனத்திற்கு மிகுந்த க்லேஶத்தைக் கொடுக்குமளவு கஷ்டப்பட்டு வேலை செய்யுமவர்களுக்கு இந்தத் தைலம் நிரம்ப ஆநுகூல்யத்தைச் செய்யும். தேஹத்திலிருக்கும் உஷ்ணதிக்யத்தை ஶமநம் செய்து மனத்திற்கு ஒரு ஆஹ்லாதத்தை உண்டுபண்ணுவதுடன், புத்திக்குத் தெளிவையும் நிதாநத்தையும் கொடுக்கக்கூடிய யோக்யதை இந்தத் தைலத்திற்கு உண்டு, ஶ்ரமப்பட்டுப் படிக்கும் மாணக்கர்களுக்கு இது அத்யந்தம் உபகாரகம்.

உபயோகிக்கும் மாதிரி:—காலையில் ஶிரஸ்ஸில் தேய்த்துக்கொண்டு சீயக்காயை உபயோகித்து ஸ்நாநம் செய்யவேணும். ஸோப் முதலியவற்றை உபயோகிப்பது ஶ்லாக்ய மன்று. உஷ்ண ஜலத்திலாவது குளிர்ந்த ஜலத்திலாவது யதா ஸௌகர்யம் ஸ்நாநம் செய்யலாம்.

இதன் விலை ஒரு புட்டி ரூபா. 1—2—0.

வேண்டுமேவர்கள், வட ஆற்காடு ஜில்லா, சித்தூரிலிருக்கும் ஆயுர்வேத வைத்யர் பண்டித கே. எஸ். ராகவ ஐயரிடத்தில் எழுதிப் பெற்றுக் கொள்ள